

Lên Nhầm Kiệu Hoa

Contents

Lên Nhầm Kiệu Hoa	1
1. Chương 1: Không Dấu Vết Rời Đi	2
2. Chương 2: Hòa Thân.	4
3. Chương 3: Cùng Xuất Giá – Gả Nhầm Người	5
4. Chương 4: Biên Cương – Chiến Trận...(1)	7
5. Chương 5: Chương 5: Biên Cương – Chiến Trận...(2)	9
6. Chương 6: Giải Vây	10
7. Chương 7: Lời Hứa	11
8. Chương 8: Tướng Quân Phu Nhân(1)	13
9. Chương 9: Tướng Quân Phu Nhân (2)	15
10. Chương 10: Nhi Tử – Tử Kiếp(1)	16
11. Chương 11: Nhi Tử – Tử Kiếp (2)	18
12. Chương 12: Phu Nhân Xuất Trận	19
13. Chương 13: Nhi Tử Bị Vứt Bỏ - Đổi Một Mạng	20
14. Chương 14: Mơ Hồ - Yêu Người Trong Mơng.	22
15. Chương 15: Nửa Mạng Sống – Quá Khứ Đã Quên	24
16. Chương 16: Biên Cương - Hiểu Lâm	25
17. Chương 17: Biên Cương - Hiểu Lâm (2)	27
18. Chương 18: Kết Thúc	29

Lên Nhầm Kiệu Hoa

Giới thiệu

Nàng là Hiểu Mộng Nguyệt, từ nhỏ luôn là kẻ nhát gan lại sợ đủ thứ nên luôn dựa dẫm vào tỷ tỷ này

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-nham-kieu-hoa>

1. Chương 1: Không Dấu Vết Rời Đi

Dưới ánh trăng mờ ảo Hiếu Mộng Nguyệt thoát bỏ lớp xiêm áo để lộ làn da trắng mượt mà nàng bước xuống dòng ôn tuyền âm áp kia mà cảm thấy thật thoải mái. Lần đầu trốn ra ngoài chơi cùng tỷ tỷ mọi thứ nơi đây thật kỳ diệu. Tỷ tỷ không biết từ đâu lấy được một bộ nam trang và một bộ xiêm áo rực rỡ bắt mắt. Nàng dĩ nhiên không thể giả dạng nam nhân nên đành mặc trang phục nữ nhân kia. Cũng chẳng biết nàng mặc trang phục kia có gì đó kì quái mà trên đường ai ai cũng quay đầu nhìn nàng. Thấy lo lắng trong mắt nàng tỷ tỷ bảo là do nàng xinh đẹp nên họ mới ngắm nhìn. Theo chỉ dẫn của tỷ tỷ nàng đến được ôn tuyền thuận lợi tắm rửa.

Trầm Thiên thực sự không biết phải phản ứng thế nào mới đúng. Biết mình bị trúng phải Xuân dược hẳn thật nhanh chạy ra khỏi phòng đến dòng suối sau núi ngâm cho tỉnh táo. Thế nhưng vì sao lúc này lại xuất hiện một nữ nhân. Theo như trang phục của nàng hẳn nàng là kỹ nữ, cố bấm các móng tay vào da thịt khiến cho đầu óc trở nên tỉnh táo hơn. Hẳn từ khi nào thì mất đi kiểm soát của lý trí mà có ý nghĩ kia, được vật dần dần khiến cho đầu óc hẳn bắt đầu mất dần kiểm soát. Hương thơm từ phía nữ tử kia càng ngày càng gần hơn tiếng vào mũi hẳn rồi xộc thẳng lên não. Nhắm mắt ngưng cả hô hấp để giữ gìn không bị được vật khổng chế thể nhưng một cái lướt nhẹ ngang qua của nàng cùng tiếng hô hoảng hốt trong veo kia khiến lý trí cuối cùng còn sót lại trong hắc võ vụn. Hẳn tham lam hít lấy hương thơm ngọt ngào từ nữ tử kia cuồng đạo từ cái miệng anh đào kia đòi hỏi vô độ. Bàn tay hẳn dĩ nhiên cũng theo bản năng mà hành động quần chặt lấy nữ nhân kia.

Mộng Nguyệt vì khói tỏa lên từ ôn tuyền nên từ đầu không hề phát hiện sự hiện diện của một người khác. Nàng kẻ giết mình khi chạm phải thứ gì đó. Khẽ than lên một tiếng định nhìn kĩ lại xem là thứ gì thì liền bị kéo vào vòng ôm cùng miệng bị kẻ đó xâm chiếm. Cố dẫy ra nhưng thật không cách nào thoát khỏi người đàn ông này. Hẳn bá đạo đùa giỡn chiếc lưỡi nhỏ của nàng, khiến đầu óc nàng trở nên choáng váng đến ý thức chống trả cuối cùng cũng dường như quên luôn. Bàn tay hẳn không yên cứ dạo quanh thân thể nàng thật nhột quá. Nàng khẽ uốn thân đẩy ra tay hẳn

- Hì..hì.. Nhột...đừng có..ừm..mm chưa kịp nói lên kháng nghị đầu lưỡi lại bị ai đó nuốt mất. Lần này là sự dịu dàng âm áp yêu thương khiến nàng có chút mê muội đầu óc.

- Ta sẽ chịu trách nhiệm. Giọng nói hẳn khàn khàn nhưng âm áp và thật em tai. Nhưng ngay sau đó nàng hiểu cái hẳn nói chịu trách nhiệm kia là ý gì.

- Á...a...đau... Thân thể như ai đó xé rách đau đớn nàng thét chói tai. Thân thể Trầm Thiên cứng đờ nhưng vòng ôm kia không giảm mà còn như siết chặt hơn không cho nàng vùng vẫy trốn thoát.

- Xin lỗi...hẳn có chút bối rối hoang mang trong đôi mắt... Hẳn có thể không thú nàng về làm thê tử nhưng hẳn sẽ phụ trách nửa đời còn lại của nàng. Đó chính là suy nghĩ ngay khi quyết định động thân mình. Hẳn nhíu mày khi thấy nàng còn một thân hoàn bích. Thời nay không ít nữ tử thanh lâu bán nghệ không bán thân. Hẳn cảm giác có tội khi không nghĩ đến điểm này...

- Thực xin lỗi... Đôi tay hẳn đau lòng lau đi giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp kia. Mộng nguyệt nhận ra hơi thở dồn dập từ hẳn sự đau đớn khó chịu dù không hề lộ ra trên sắc mặt nhưng không hiểu sao nàng lại cảm nhận được.

- Người trúng xuân dược ? Đôi mắt nàng ánh lên sự lạnh lợi mê hồn. Hẳn không trả lời nàng nhưng thân hình như cứng đờ lại. Cố kìm nén dục vọng hẳn đang muốn buông tha thân mình nàng thì nàng bỗng đứng vòng tay qua kéo hẳn sát nàng hơn.

- Không muốn cũng đã...đã...lỡ...rồi...người nếu...nếu...dừng lại lúc này hẳn là...là...không thể giải xuân dược...Khuôn mặt đỏ bừng đáng yêu kia áp úng khiến tâm hẳn một hồi chấn động. Khẽ hít sâu một hơi hẳn ôm lấy thân hình nhỏ nhắn kia thầm hạ quyết tâm. Nữ nhân này hẳn muốn nàng không phải chỉ là đêm nay mà là cả đời.

Nhìn trán hẳn lấm tấm mồ hôi cùng hàng mi nhíu chặt Mộng Nguyệt mỉm cười ưu thương thì ra đêm qua hẳn lầm tưởng nàng là kỹ nữ. Khi hẳn hỏi nàng ở kỹ viện nào và nói muốn giúp nàng chuộc thân nàng mới vỡ lẽ. Không trả lời hẳn, nàng không muốn hẳn cảm thấy cùng nàng có trách nhiệm. Khi bị hẳn ôm bị hẳn hôn nàng định bụng sẽ liều chết để bảo vệ thân mình nhưng khi nhận ra đối phương là hẳn nàng liền không

chút suy nghĩ đắm mình để mặc mọi chuyện cứ thế diễn ra. Hắn có thể không biết nàng thế nhưng nàng luôn từ xa ngắm nhìn hắn một cách lặng lẽ. Vì quá nhát gan lại sợ người khác để ý nàng chưa một lần dám hỏi về thân phận của hắn chỉ biết hắn luôn xuất hiện cùng đoàn người của tướng quân Uy Phong nhất Triệu Quốc vương Triều này. Hắn có thể là một trong số các quân sĩ của Trầm tướng quân vị tướng quân trẻ oai hùng mà tỷ tỷ luôn ngưỡng mộ mỗi khi nhắc đến cùng nàng.

Mộng Nguyệt lặng lẽ mặc vào y phục trên thân mình ra khỏi hang động trong vách núi rồi theo đường cũ trở lại khe suối. Mộng Nhật lo lắng nhìn quanh, tiểu Nguyệt liệu có phải hay không đi lạc, nàng cũng thật thất trách, làm tỷ tỷ người ta cứ nhiên...cứ nhiên...ừm hồng hai gò má Triệu Mộng Nhật cảm thấy xấu hổ không thôi khi nhớ đến việc của đêm qua. Chỉ lén vào tướng quân phủ dạo một vòng uống một chén trà nhưng cũng thật xui lại bị hạ xuân được. Rồi như bị ma xui quỷ khiến nàng thần trí điên đảo túm lấy một nam nhân gần đó nhất. (akiaki : Tỷ này cũng có gian tình...he...he..ta định sau truyện này sẽ viết về tỷ này)

Trầm Thiên vì Kim nén Dục vọng hai lần nên bị dục vật làm tổn thương nguyên khí dù đã được tiểu Nguyệt giải dục tính của xuân được thế nhưng vẫn phải bế khí trị thương. Khi nàng lén lút rời đi hắn, hắn vẫn biết thế nhưng không thể gián đoạn trong trị thương đành để nàng đi khỏi. Thế nhưng sau đó hắn liền hối hận, vì dù có nhờ bằng hữu dò hỏi thế nào cũng không thể tìm thấy nàng

- Nàng tên gì ? ở tại kỹ viện nào ? Ta sẽ đến chuộc thân cho nàng.
- Chàng có thể gọi ta tiểu Nguyệt. Chàng sẽ không thể tìm thấy ta. Nàng khẽ cười
- Nếu thực sự có duyên chúng ta sẽ gặp lại. Nàng không nghĩ để hắn phụ trách với nàng nếu vì trách nhiệm tình cảm này nàng không cần.
- Nói cho ta biết nàng ở nơi nào. Hắn không bỏ ý định của mình.
- Rất gần chàng. Nàng thường thấy hắn.
- Ồ vậy là ở Sa Hà trấn. Chờ ta sau khi bình ổn biên cương ta sẽ đến đón nàng. Hắn thủ thỉ bên tai nàng vòng tay ôm tiểu mỹ nhân.
- Thật không công bằng chàng biết tên ta còn ta thậm chí còn không biết họ của chàng. Nàng tức giận nhưng thật ra lại chỉ muốn biết tên hắn. Thầm để ý hắn bao năm nay nhưng đến nay vì quá nhát gan thậm chí còn không biết tên họ của hắn.
- Ta gọi là Thiên. Trầm Thiên. Nàng có thể gọi ta là Thiên.
- Thiên, chàng cùng họ với Trầm tướng quân của triều Quốc. Mắt nàng lóe sáng nhìn hắn khiến hắn cảm thấy buồn cười.
- ừ...Hắn chính là vị tướng quân đó. Nếu nàng biết có kinh ngạc chẳng ? Trầm Thiên nhìn nàng chiếc miệng há to đôi mắt xoe tròn bộ dáng thật đáng yêu. Định bụng sẽ nói với nàng hắn chính là tướng quân kia, hắn muốn xem liệu nàng còn bày ra bộ dạng thế nào nữa khi biết thân phận thật của hắn thì nàng bỗng nhiên ngáp một cái dụi dụi người vào lồng ngực hắn an ổn ngủ.

Quả thật như nàng nói, hắn dù lật tung cả Sa Hà trấn cũng không cách nào tìm ra được nàng cứ như trước đó nàng chưa từng xuất hiện, không dấu vết rời khỏi hắn.

Hiểu Mộng Nguyệt ngẩn người buồn bực, không hiểu tại sao sau đêm đó nàng cứ nhớ đến hắn. Nàng chẳng phải quyết rời đi không cần hắn chịu trách nhiệm sao. Nhưng cái cảm giác nhớ nhung này thật khó hiểu, như thể dù hắn chỉ ở bên cạnh nàng vì trách nhiệm không yêu thương nàng nàng cũng không quan tâm. Nàng chẳng phải ghét nhất người khác đối với mình hươu hại hoặc chỉ vì trách nhiệm mà làm bộ quan tâm nàng đó thôi. Dù cùng là con thế nhưng phụ hoàng chưa một lần thực sự yêu thương nàng. Đó cũng là lý do ông chỉ để tỷ tỷ mang họ của mình. Dù các huynh đệ tỷ muội luôn yêu thương che chở nhưng phần nhiều đều xuất phát từ lòng thương hại.

- Tỷ tỷ nếu đột nhiên một người nào đó biến mất. Người bị bỏ lại liệu có cảm thấy bị tổn thương ? nàng vẫn rất lo lắng cho hắn nếu hắn cảm thấy bị bỏ rơi giống nàng.
- Không nhưng sẽ tức giận muốn xé xác muốn băm vằm tên kia thành trăm mảnh. Mộng nhật Hầm hừ nghiêng răng nói. Mộng Nguyệt không để ý thái độ khác lạ của tỷ tỷ tiếp tục suy tư

- Thật là tên chết tiệt, trời vừa sáng là đã không thấy đâu cả. nếu để ta tìm ra hắc chết chắc rồi. Mộng Nhật bồi tiếp thêm một câu khiến thân mình Mộng nguyệt khẽ run lên , nàng không hề nghĩ đến tỷ tỷ tại sao lại nói thế nhưng hắc là nam nhân, lại là một kẻ chinh chiến sa trường. Nếu tức giận mà đánh nàng thì quả thật là... Mộng Nguyệt sợ hãi đi trở về phòng tìm chỗ trốn.

2. Chương 2: Hòa Thân.

Mộng Nguyệt mới sáng ra liền nghe các cung nữ bàn nhau về vị Nhị Hoàng tử nào đó đến làm khách tại hoàng cung. Nàng dạo quanh ngự hoa viên nhìn trời hơi ngả bóng về chiều mà khẽ thở dài, cả buổi cũng không thấy tỷ tỷ đâu, hắc là lại chạy đâu đó mất rồi. Khi quay mình nàng đụng phải một nam tử với y phục kỳ lạ.

- Thực xin lỗi. Nàng có chút luống cuống nhưng không có người đáp lại. Nàng ngẩng đầu nhìn đối phương hắc đang thất thần nhìn nàng miệng mở lớn kinh ngạc hình như do quá bất ngờ.

- Hừm...ừm.. Tiểu Thúy bên cạnh nàng làm bộ ho vài cái hắc mới khôi phục lại tinh thần gãi đầu bối rối.

- Thực xin lỗi, ta không dụng bị thương người chứ ? Nàng lễ phép hướng hắc hỏi thăm.

- Không...Không sao...

Khẽ cúi mình chào người kia nàng nhanh chóng xoay người bước đi thì nghe giọng người kia gọi với theo

- Ta ...ta Là Thát Tử Khương...mạn phép, không rõ có thể hay không có vinh hạnh biết Cô nương là...

Nàng theo câu hỏi mà dừng lại, khẽ nhún mình lễ phép hướng hắc chào hỏi :

- Mộng Nguyệt xin ra mắt Thát công tử. Sau lời chào hỏi của nàng hắc có chút nhíu mày như suy tư gì đó.

- Ra là Ngũ quận chúa, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Hắc nhếch mép cười thần bí rồi hướng chính điện đi tới. Chẳng biết tỷ tỷ làm gì cả ngày trời cuối cùng cũng trở về, về đến liền ngủ, thật sự có chút khác thường. Thế nhưng Mộng Nguyệt cũng không để ý, nàng chỉ nghe ngóng tình hình chiến sự vùng biên cương, hắc liệu có khỏe mạnh. Lăn vào triều này hắc liệu có thấp tùng vào cung hay không, nàng rất nhớ hắc. Nàng cứ thế kết thúc một ngày dài buồn chán giống mọi khi nhưng sao cảm giác vẫn cứ nặng nề khác thường như thế.

Sáng sớm vừa mở mắt ra tâm trạng lại như hôm qua cực kỳ buồn chán cùng trống rỗng Tỷ tỷ thì ngáp dài rời giường.

- Muội đoán xem hôm qua ta về nghe bọn nha hoàn nói gì ? Nàng ta tinh nghịch chớp chớp mắt nhìn nàng.

- Muội không quan tâm. Nàng khẽ thở dài ngao ngán trong cung việc các nha hoàn nói xấu chủ nhân hoặc lời đồn thổi nàng sớm không có hứng thú

- Họ nói hôm qua Nhị Hoàng tử của Thổ Phiên muốn dùng hôn sự của hai nước để ký hiệp nghị hòa bình. Lại xin được chọn tân nương mà người hắc chỉ định là muội.

- Tỷ...tỷ không ...không phải... đang đùa...đùa.... Nàng kinh ngạc đến nghẹn họng không nói được gì chỉ há miệng lắp bắp...

- Ta có thể là kẻ không ra gì thật nhưng tuyệt nhiên không đùa giỡn những việc như thế. Nàng nghiêm mặt nhìn thái độ kinh hãi đến tột độ của muội muội. Nếu là lúc trước có lẽ nàng thực sự sẽ xung phong đi thay muội muội thế nhưng hoàn cảnh hiện tại thực sự không ổn.

- Ta còn nghe nói hoàng huynh đáp ứng hắc rồi. Nàng khẽ thở dài ,đừng nói đến muội muội, ngay cả nàng cũng thực phiền. Nếu là lúc trước được ban hôn cho Trầm Thiên hắc là nàng sẽ nhảy cẫng lên mà vui vẻ, nhưng hiện tại lại không cảm thấy vui mừng chút nào. Khẽ giạt mình nhìn sang muội muội nhà mình khóc đến mặt mũi lấm lem.

- Tỷ tỷ có thể cầu xin hoàng huynh giúp ta...ta... ta không... muốn đi hòa thân...ta...ta...không thể...không...g.. thể đi...sẽ mất mạng...Nàng nước mắt nước mũi lem nhem nói năng đứt quãng không rõ ràng trông thật đáng thương.

- Đi, chúng ta cùng nhau đến thư phòng gặp hoàng huynh náo loạn một trận đi. Dù không thể sửa lại kim khâu nhưng khiến cho đại ca rối trí một chút cũng coi như bỏ giận. Mộng Nhật kéo tay Mộng nguyệt hướng thư phòng đi đến.

Theo như lệnh của tỷ tỷ nàng Mộng Nguyệt khóc to nức nở mặt mũi lem nhem như một đứa trẻ lớn xác khiến cho Triệu Thức vô đầu bứt tai.

- Đủ.... Tiếng quát thanh lãnh kèm theo giận dữ vang lên từ thư phòng khiến ọi nười đều bị đông cứng vì run sợ. Mộng Nguyệt co rúm người lại thu nhỏ mình núp trong góc phòng im thin thít không lên tiếng... Dù tứ tỷ luôn nói đại ca là người hiền lành và tốt bụng chỉ là hấn không biết cách thể hiện cảm xúc của bản thân. Nhưng chỉ cần thấy hấn nàng đã bật khóc vì hoảng sợ. Nàng sợ dĩ khóc nháo thảm thương thế kia giống với kế hoạch của tứ tỷ một phần cũng vì sợ hấn chứ không chỉ là do bất mãn hấn sự này thôi. Vừa bất mãn vừa sợ nên nàng càng gào càng hăng có phải vì thế mà chọc giận hấn không ?

- Yên nhi. Dưa nàng ta về Ngọc Lệ cung. Giọng nói vẫn không chút độ ấm nhưng âm thanh có chút trầm ổn hơn trước thế nhưng không hề mất đi vẻ uy phong. Hạ Yên mỉm cười nhìn phu quân hấn vẫn thế, không biết cách bộc lộ tình cảm của bản thân. Nàng nếu không phải thông hiểu hấn cũng sẽ không biết được rằng giận kia là hấn đang giận chính bản thân mình. Yên phi đỡ Mộng Nguyệt toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt,cắn chặt cánh môi dưới đến mức có mùi vị tanh của máu, hai mắt vô hồn bước ra khỏi thư phòng.

Bọn họ lướt qua đoàn người của Trầm Thiên đang tiến vào điện thánh, tuy chỉ khê lướt qua thế nhưng không hiểu vì sao tâm tư đang hoảng loạn của Mộng Nguyệt bỗng nhiên bình ổn lại. Không hề quay đầu lại nhìn nàng , Trầm Thiên nghiêm sắc mặt tiến vào thư phòng rồi biến mất trước tầm mắt nàng trong vô vọng. Nàng khóc nháo hấn có chứng kiến chăng ? Hấn...hấn... đến từ lúc nào... ? Hiện giờ trong tâm tư nàng không phải là lo lắng về việc hòa thân mà là... ôi !! nàng quả thật mất mặt trước mặt hấn...

- Người đó là...Nàng đem hết can đảm ra hỏi Yên Phi tỷ tỷ, trong mắt Hạ Yên có một tia hiếu kỳ rồi nhẹ nhàng nói.

- Là Trầm Thiên, Trầm tướng quân, hấn vừa chiến thắng trở về, Hoàng huynh muội định ban hôn Mộng Nhật cho hấn. Mộng Nhật luôn ngưỡng mộ hấn, muội cũng biết phải không ? Vừa nói Hạ yên lại vừa đưa mắt quan sát Mộng nguyệt. Tâm tình của nàng nhanh chóng phục hồi sau sợ hãi , mắt quuyến luyện không rời ,nổi thống khổ, bi thương cùng thất vọng trong ánh mắt nàng tắt cả những cảm xúc đó đều xuất hiện sau khi Trầm Thiên khê lướt qua nàng biến hóa tình cảm đó tắt cả lọt hết vào mắt Hạ Yên không bỏ qua bất cứ tâm tình nào, đưa tay khê vuốt tóc tiểu nha đầu đáng thương. Có lẽ vì cùng là Tỷ muội Song sinh nên sở thích cũng giống chăng ? Nàng chưa từng thấy tiểu nha đầu này nhìn ai, đối với ai như thế. Nhưng hôn sự của nàng ta hấn không thể thay đổi được,vì việc này liên quan đến bang giao hai nước. Trầm tướng quân thì chỉ có một mà muội muội nhà nàng có đến hai muội muội. Khê thở dài Hạ Yên cảm thấy đáng tiếc cho Mộng Nguyệt, bởi bang giao của hai nước phải gả đến nơi xa xôi như thế...

Akiaki: ta tính dìm hàng nhưng do Tú cầu Mụi bắt đền nên ta đành tung hàng nóng ...ha ...ha..

3. Chương 3: Cùng Xuất Giá – Gả Nhầm Người

Ngồi ngẩn người trong phòng nhìn sắc đỏ rực rỡ mà cảm thấy có chút tự giễu. Người ta xuất giá là chuyện mừng còn nàng lại là họa sát thân. Là Người đi hòa thân nhưng không còn là sử nữ chính là tội chết có khi còn ảnh hưởng bang giao hai nước. Nàng từng nghĩ qua sẽ thú nhận với hoàng huynh nhưng quá nhát gan nên không thể mở miệng. Thôi thì sau hôn lễ nàng sẽ dùng sinh mạng mình để tạ lỗi. Vì nếu nàng nói ra lúc này hấn là còn liên lụy đến hấn.

- Tiểu Nguyệt, muội mặc giá y trông thật xinh. Mộng Nhật yêu thương nhìn muội muội mình trong mắt có chứa ánh lệ.

- Tỷ cũng rất xinh. Nàng nghẹn ngào nói, không rõ nàng khóc là do ghen tỵ cùng tỷ tỷ hay do sắp phải sinh ly tử biệt mà nước mắt cứ không ngừng tuôn rơi ra. Mộng nhật cũng thế ôm chặt nàng khóc như một đứa trẻ lớn xác.

Ngày nàng xuất giá cũng là ngày tỷ tỷ của nàng cùng Trầm tướng quân tổ chức hôn sự. Không biết có phải Hoàng huynh vì nàng và Nhật tỷ tỷ náo loạn hoàng cung mà muốn đồng thời tống khứ cả hai trong cùng một ngày hay không. Hắn chỉ nói hôm nay là ngày tốt thế nên muốn cả hai cùng xuất giá. Hai đoàn kiệu hoa giống hệt nhau cùng xuất phát thế nhưng sẽ đi về hai hướng khác nhau sau khi ra khỏi thành. Khi hai kiệu hoa sắp sửa ra khỏi thành Mộng Nhật kéo tay muội muội mình dặn dò.

- Muội nhớ ở Thổ Phiên rất nóng, phải thường xuyên dùng Diệp Tinh Anh này thoa nhẹ lên da. Nàng vừa nói vừa rút ra một lọ nhỏ màu vàng.

- Tỷ tỷ ...muội...lại...không có gì cho tỷ...Mộng Nguyệt ...nghẹn ngào...

- Nha đầu ngốc à, ta gả ngay tướng quân phủ nêu cần thứ gì thì bảo nhị ca gởi cho sẽ có ngay, còn muội ở xa như vậy sẽ cực khổ hơn ấy chứ...

- Tiểu thư đã đến cổng thành. Tiểu Thúy bên ngoài nhắc nhở bọn họ, đã đến lúc cả hai phải tách ra rồi. Kiệu hoa dừng lại, Mộng Nhật lưu luyến đưa muội muội ra phía ngoài kiệu. Nàng vòng tay ôm lấy muội muội nhà mình lúc này Mộng Nguyệt bỗng dưng cảm thấy sợ hãi nghẹn ngào khóc ngày một lớn hơn.

- Tỷ tỷ, phải bảo trọng, không có ta gọi dậy phải biết tự rời giường đừng có ngủ đến trưa... còn nữa, đừng có không biết mà làm bừa, đừng ngại hỏi người khác ... híc..híc...còn có...

- Muội coi mình kìa cứ như là nương ta không bằng ấy...ta biết rồi. Mộng Nhật mỉm cười hài hước nói...Khi cả hai đang ôm nhau lần cuối bỗng trời nổi lên cơn gió lớn khiến bọn họ chao đảo đứng không vững. Khi trấn định lại lại nghe tiểu Thúy nhắc.

- Tiểu thư đi thôi ạ, chúng ta phải đi đoạn đường xa phải xuất phát thôi. Nàng vội vàng đội lên khăn trùm đầu khom mình bước vào kiệu. Hai chiếc kiệu hoa trắng lệ giống nhau đến từng chi tiết nhỏ đến hai nha hoàn theo hầu hai bên kiệu cũng mặc y phục giống nhau nhưng mỗi chiếc kiệu lại rẽ sang một hướng khác. Một chiếc hướng biên giới Thổ phiên mà đi còn một chiếc khác không phải hướng tướng quân phủ trong trấn Sa Hà mà hướng biên cương Bắc Trữ đi đến.

Vì đường xa kiệu lại lắt lư nên Mộng Nguyệt cảm thấy mệt mỏi nên lúc ngồi đợi trong tân phòng có chút buồn ngủ. Sờ bên hông cây thủy thủ vẫn còn nàng thở phào nhẹ nhõm. Theo như kế hoạch sau khi tân lang vào phòng nàng sẽ quỳ xuống ôm lấy chân hắn xin tha thứ. Nếu hắn nổi giận nàng sẽ dùng thủy thủ dùng cái chết tạ lỗi thế nhưng sao thật lâu vẫn không thấy tan lan bước vào. Mệt mỏi ngáp một cái nàng dựa vào cạnh giường chợp mắt.

Vì phải kính rượu các huynh đệ nên đến rất khuya Trầm Thiên mới hơi loạng choạng bước vào hỷ phòng. Nhìn thấy tân nương của hắn đã ngủ từ lúc nào mà cảm thấy buồn cười ,vì biên ải xa xôi lại khó đi hắn là nàng rất mệt. Hắn tiến đến bên giường hỷ thật nhẹ nhàng đỡ lấy tân nương sợ làm nàng tỉnh giấc. Bàn tay hắn nhẹ nhàng tháo xuống khăn trùm đầu cùng mũ phượng, thoát đi giá y bên ngoài rồi đỡ nàng nằm an ổn trong vòng tay hắn.

Chắc do đi đường mệt mỏi nên khi thức giấc mặt trời đã lên cao. Khẽ tựa mình ngồi dậy chiếc giường dưới thân có chút rung động. Là trời đất rung chuyển sao ?(ý chỉ là động đất) Ôm lấy đầu hoảng sợ nhưng lại không thấy gì, qua thật lâu nàng lấy hết can đảm mở mắt. Từ lúc đến nơi này đến giờ lần đầu chân chính ngắm nhìn nơi đây nàng bỗng nhiên giật mình nhận thấy thứ mình nằm là một chiếc giường tre, còn hỷ phòng làm màn trướng lều bạt. Nếu nàng nhớ không lầm thì Thổ Phiên dù là một quốc gia nhỏ nhưng họ hình như không sống trong lều mà cũng có cung điện. Vì sao Nhị hoàng tử của Thổ Phiên lại ở trong một cái lều ? Hắn chắc không phải có chứng bệnh lạ gì chứ. Hít một hơi thật sâu, nàng lấy hết can đảm ra trấn tĩnh bản thân dù hắn có bệnh lạ, cũng phải cầu xin tha thứ. Mặc lại giá y, đội lại mũ phượng ngồi ngay ngắn trên giường. Hiểu Mộng Nguyệt tiếp tục công việc mà nàng bỏ dở vì ham ngủ của tối qua, đó chính là chờ tân lang đến mở khăn trùm đầu của mình sau đó sẽ cùng hắn thú nhận mọi chuyện.

Trầm Thiên sau khi đi khảo sát địa thế nơi này cùng thuộc hạ hần trở về lều trưởng của mình nhìn thấy liền có chút buồn cười. Nếu là người khác sau khi thức dậy sẽ không nghĩ đến việc tiếp tục việc mình bỏ dở vì ngủ quên như nàng. Hần tiến đến vén lên tấm khăn trùm đầu thú vị nhìn biểu hiện ngộ nghĩnh trên khuôn mặt của nàng.

Mộng Nguyệt tròn xoe đôi mắt, há hốc miệng một lúc sau đó sắc mặt chuyển hồng cảm thấy xấu hổ. Nàng cư nhiên tưởng niệm hần đến điên mất rồi, sao có thể nhìn Nhị hoàng tử của Thổ Phiên thành ra Trầm Thiên.

- Ai da, ta chắc là chưa ngủ đủ giấc thật xin lỗi chàng nhưng ta nghĩ ta ngủ dậy xong sẽ có chuyện cần nói với chàng. Nàng vừa nói vừa lên giường kéo chăn lại.

- Trời đã sắp xế chiều nàng còn muốn ngủ ? Hần buồn cười nói, nàng quả thật đáng yêu.

- Trời đến giọng nói cũng...Mình nhất định là thiếu ngủ...Nàng lần này không thèm để ý đến hần nữa mà tự mình lẩm nhảm...

- Thật tiếc nhưng dù buồn ngủ ta nghĩ nàng cũng phải dậy thôi. Chúng ta phải di chuyển. Vừa nói hần vừa đi qua ôm lấy nàng bế ra khỏi lều.... Bị hần bế lên nàng mới ý thức được đây dường như không phải mơ mà là thực. Nàng có thể hoa mắt thấy lờ mờ Nhị hoàng tử thành hần nhưng không thể đến nghe giọng cũng có thể nghe giống hần. Chỉ có thể nghĩ là nàng đang mơ nhưng hiện tại người trong mơ có thể ầm thế sao ? Mơ có thể giống thật vậy sao ?

Khi hần và nàng cùng a khỏi lều trưởng khi nhìn thấy tiểu Hương thì nàng có vẻ dường như hiểu việc gì đang diễn ra

- Thiên...À, không !!Trầm tướng quân. Ngài bỏ ta xuống được không. Nàng bối rối lên tiếng. Đang bước đi hần bỗng nhiên dừng hần lại nhưng không thả nàng xuống như đề nghị của nàng.

- Ta nghĩ ta lên nhầm kiệu hoa...ta...không phải Triệu Mộng Nhật mà là Hiểu Mộng Nguyệt. Muội muội của vị hôn thê của ngài...

- Thì sao ? Hần nhìn nàng như thể việc nàng nói không chút quan hệ với hần. Làm nàng tức nghẹn họng, cổ vùng vấy khỏi hần nàng kháng nghị.

- Ngài có thể bỏ ta xuống hay không... nam nữ thụ thụ bất tương thân...sao...

- Nàng sai rồi, ta bế thê tử mình thì sao có thể nói không đúng với lễ giáo. Nàng có thể gọi tướng công mình là ngài sao ? xem ra người cần học lại lễ giáo là nàng không phải ta. Hần nói như thể thời tiết hôm nay thật đẹp không nghe ra vui buồn trong câu nói.

- Nhưng ta không phải là Triệu Mộng Nhật... Ta là muội muội nàng ấy Hiểu Mộng Nguyệt. Nàng tức giận hét lên. Cảm thấy thật bức mình với thái độ kia của hần. sau đó dừng như cũng ngạc nhiên với chính mình, nàng từ khi nào thì cả gan như thế hét người ta ?

- Thì sao ? Ta báai đường cùng là Hiểu Mộng Nguyệt, không phải là Triệu Mộng Nhật. Trầm Thiên lại hét sức nghiêm túc nhìn nàng nói khiến nàng có chút không biết phản ứng thế nào...

4. Chương 4: Biên Cương – Chiến Trận...(1)

Trầm Thiên bế nàng đặt trên lưng ngựa rồi tự mình nhảy lên phía sau cùng nàng cưỡi chung một con ngựa. Lều trại rất nhanh được nhổ đi như chưa từng có bạt trường nào xuất hiện trước đó tại nơi này. Hiểu Mộng Nguyệt giật mình khi hần vòng tay qua trước người nàng cầm lấy cương ngựa.

- Cưỡi chung một ngựa hình như cũng không hợp lẽ... Giọng nàng nhỏ xiu nhưng đoán rằng hần có thể nghe rõ vậy mà hần chẳng có chút phản ứng gì là nghe được. Trầm Thiên vòng tay qua ngang thắt lưng nàng kéo sát vào người hần rồi khẽ ra lệnh :

- Ôm chặt lấy ta... Giọng nói hết sức uy nghiêm khiến nàng bất giác làm theo mà không ý thức được mình hiện cũng làm một việc còn không có lẽ giáo hơn. Trầm Thiên cảm nhận được bàn tay nhỏ bé kia thật nghe lời ôm lấy hần khoe miệng không khỏi nhếch lên cười thỏa mãn. Ra roi thúc ngựa thật nhanh bọn họ hiện tại phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nép trong lồng ngực rộng lớn của hần, nàng tham lam hít lấy hương vị nam nhân khiến mình khổ sở vì nhưng nhớ. Nước mắt không kèm được mà lặng lẽ rơi nàng nhớ hần đến phát điên, chỉ mong thời gian lúc này vĩnh viễn dừng lại. Trầm Thiên không cúi xuống nhìn nàng trong ngực hần nhưng hần đưa tay nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực khe thở dài. Nàng sao lại có nhiều nước mắt như vậy hần không thích thấy nàng rơi lệ cho dù là vì bất cứ lý do gì.

- Tướng quân, mọi thứ đã sắp xếp xong. Đoạn Vô Tình hướng hần bẩm báo.

- Người, có phải cảm thấy sống quá đủ rồi nên muốn chết không ? Giọng nói hần đầy vẻ uy hiếp khí lạnh tỏa ra híp mắt nhìn kẻ vừa bẩm báo phó tướng của mình.

- Thuộc hạ muốn cùng ngài ra trận...ta...huynh biết ta không thể ngồi yên...khụ...khụ... Sắc mặt trắng bệch như kẻ vừa ốm dậy Vô tình cố chấp nói...

- Với thể trạng hiện giờ của người ra trận không chỉ không giết được giặc mà còn khiến kẻ khác bận tâm. Quân địch hiện giờ của người chính là sức khỏe, phải nhanh chóng thắng trận chiến sinh tử kia mới có thể mong giết giặc trên sa trường, còn hiện giờ người ở lại đây chính là làm cản trở các anh em. Trầm thiên sắc mặt lạnh lùng nhìn kẻ huynh đệ từng cùng hần vào sinh ra tử.

Hiếu Mộng Nguyệt mặc dù có nghe qua tỷ tỷ hay kể về Trầm tướng quân uy phong oai vũ thể nào thể nhưng nàng cũng chưa từng một lần thực sự thấy vẻ uy phong kia của hần. Nàng chỉ thường ngưỡng mộ nụ cười của hần cùng các tướng sĩ, những câu nói đùa vui, cùng vẻ mặt trầm tư nghiền ngẫm gì đó, mà nàng thường ngắm nhìn từ xa.

Không khí căng thẳng ngột ngạt đến mức khiến người ta hít thở không thông. Không thể biết được can đảm từ đâu đến Mộng Nguyệt chui ra từ lồng ngực của hần khẽ nói :

- Hần chẳng qua chỉ muốn giúp. Chàng có thể cho hần ở lại không ? Giọng nàng run rẩy bất an, nàng khi nào lại to gan như thế xen vào chuyện trọng đại kia, hần liệu có không vui vì thế hay không ?

Trầm Thiên thở dài quay người xuống ngựa rồi bỏ lại một câu.

- An toàn của phu nhân giao cho người. Hần lạnh lùng lên tiếng rồi cất bước đi mà không quay đầu nhìn lại nàng. Bỗng dưng đột ngột rời khỏi lồng ngực ấm áp kia khiến nàng cảm thấy mất mát không yên. Hình ảnh hần lạnh lùng quay lưng bỏ đi làm trái tim nàng đau đớn, nước mắt không thể kìm lại mà rơi đầy mặt.

- Phu nhân, ngài không sao chứ. Vô Tình trở nên luống cuống, hần trước giờ thứ gì cũng giỏi chỉ có sợ nhất đối diện với nữ nhân. Hần có phải làm sai gì không sao phu nhân lại khóc thương tâm như thế.

- Hừ, thật là...Trầm Thiên không biết trở lại từ lúc nào vươn tay kéo nàng trở lại lồng ngực hần ôm nàng xuống ngựa. Mộng Nguyệt hai tay nắm mạnh vào lồng ngực kia oán hận đau lòng trách

- Xấu xa, chàng là kẻ xấu xa... nàng nắc nhen ghen ngào nhưng trái tim không còn đau đớn mà cảm thấy dịu ngọt, hạnh phúc.

- Phải, phải ta sai rồi...ta sẽ không nên thế...Hần nhẹ giọng dỗ dành trong nỗi kinh ngạc đến mức hóa đá của các bi sĩ. Tướng quân của bọn hần luôn luôn lạnh lùng đến mức đông lạnh đối phương nhất là với tất cả nữ nhân trong thiên hạ. Nhưng đúng ra cũng có một người ngoại lệ đó chính là sư muội đồng môn của ngài ấy Khiết Ngọc cô nương. Nhưng vị phu nhân này còn lợi hại hơn cả nàng ta nữa. Không những dám nói đỡ cho thuộc hạ hần trong khi hần đang dạy dỗ kẻ kia còn động thủ đánh, mắng tướng quân. Bọn họ đều biết, tuy tướng quân hết sức cưng chiều Ngọc tiểu thư thế nhưng ai cũng biết trầm tướng quân có những cấm kị cho dù là ai hần cũng không nể nang mà nổi giận.

Thế nhưng để dỗ dành vị phu nhân này ngài ấy thậm chí không ngại xuống nước hạ giọng nhận lỗi. Quân lính cùng hợp chút khí lạnh ngưỡng mộ Vị tướng quân phu nhân kia, nàng quả nhiên thâm tàng bất lộ,

thâm sâu khó lường. Lợi hại hơn cả thiên binh vạn mã của kẻ địch, uy phong hơn cả hoàng thượng triệu Quốc vương triều.

- Mọi người không mau vào vị trí đi, đứng đầu ngốc lẫn ra làm gì? Hắn hừ lạnh lại trở lại là một tướng quân uy nghiêm lạnh lẽo. Các binh sĩ đang hóa đá kia nhanh chóng bình tĩnh rồi lặng lẽ tản ra ai nấy vào việc của mình nhưng đều chung một suy nghĩ. Tướng quân của bộ hắn chắc chắn là kẻ đa nhân cách... Tính khí thay đổi còn nhanh hơn thời tiết. Kẻ thâm sâu khó lường hắn vẫn nên là hắn, phu nhân cũng thật là đáng thương...

5. Chương 5: Chương 5: Biên Cương – Chiến Trận...(2)

Trầm Thiên không lên tiếng an ủi nhưng bàn tay to của hắn nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào lưng nàng như đang dỗ dành một hài tử khiến những uất ức trong lòng Mộng Nguyệt cũng dần dần nhẹ bớt đi.

- Nàng đã từng xem đánh trận chưa? Hắn nhỏ giọng hỏi giọng nói không mang theo uy nghiêm và lạnh lùng của lúc nãy mà có sự dịu dàng cưng chiều. Đoạn vô tình cùng các binh sĩ gần sát với bọn họ không khỏi quay đầu há miệng hớp một hơi khí lạnh. Hắn là Trầm tướng quân sao? Không phải bị kẻ địch địch dung thành đó chứ. Đoạn Vô tình và các binh sĩ dường như đều bị dọa sợ đến ngốc lảng. Liếc mắt một cái Trầm Thiên chỉ hỏi nhẹ nhưng trong câu hỏi có mang theo giá rét của mùa đông

- Xem ra mọi người có vẻ quá rảnh rồi nhỉ? Hắn quét mắt tới đâu mọi người dường như hóa đá tới đó. Rồi bỗng dưng hắn dừng tầm mắt lại ở một kẻ không biết sống chết hì hì cười nhìn hắn.

- Đoạn Vô Tình ta nghĩ ngươi chắc là dư sức điều trận phải không?. Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, làm không được lập tức trở về tướng quân phủ tại Sa Hà trấn dưỡng bệnh cho ta... Trùng mắt cùng hắn giọng đầy vẻ uy hiếp Trầm Thiên thật sự muốn tống tiễn tử kia trở về dưỡng bệnh.

- Ồ không thành vấn đề...khụ khụ...ta dư sức...c...khụ... Mọi người nhìn bộ dáng nói không ra hơi kia của hắn mà cảm thấy e ngại. Bất hắn đi điều trận có phải là có chút quá sức không. Thế nhưng Đoạn Vô tình chỉ khẽ lướt nhẹ các ngón chân hắn đã ở giữa trận đồ.

- Đó là đang làm gì? Mộng Nguyệt cảm thấy kỳ lạ đánh giấc chẳng phải hai bên cùng xông lên giết nhau đó sao. Thế nhưng cả buổi nàng chỉ thấy binh sĩ kéo kéo đào đào thứ gì đó rồi bây giờ thì núp vào một chỗ tay cầm những sợi dây. Đoạn Vô Tình không phải được lệnh điều trận sao? Sao hắn lại một mình đứng đó như còn nhắm hết cả mắt lại thế kia.

- Chúng ta gọi đây là đánh úp. Chúng ta sẽ bắt ngờ tấn công quân địch khi họ ngang qua. Trầm Thiên giải thích

- Ồ...ô, ra là đánh lén...Mộng Nguyệt nhìn hắn nói ra suy nghĩ của bản thân. Thế nhưng nào có nói sai sao, sao binh sĩ lại trùng mắt với nàng.

- Trong khi giao chiến sẽ không phân biệt tốt xấu chỉ cần làm đối phương tổn thất nặng nề dù là đánh lén cũng không sao. Trầm Thiên cười xoa đầu tiểu thê tử trẻ con cưng chiều giải thích. Bọn họ ngồi đó chờ thì quả nhiên một lát sau quả nhiên có một đoàn quân lính của quân địch ngang qua. Chỉ nhìn qua nàng có thể nhận thấy sự chênh lệch lực lượng hai bên. Quân lính của đối phương có đến cả ngàn người nhưng số quân lính hiện tại quanh đây không đến một trăm.

- cái này ta biết...nàng có xem qua binh pháp nha...

-Ồ...hắn có chút ngạc nhiên

- Họ đông vậy dù đánh lén ta cũng không thể thắng...Nàng thì thầm bên tai hắn sợ rằng mình lại nói sai sẽ bị những ánh mắt đáng sợ của quân lính quanh đây dọa khóc. Hắn khẽ nhướn mi nhìn nàng rồi mỉm cười.

- Vậy nàng cứ chờ xem. Vừa nói hắn vừa ra hiệu ột binh sĩ. Chỉ trong nháy mắt trời đất như rung chuyển, các phiến đá như di chuyển vây hãm quân địch bên trong. Trầm thiên lại phát tay, cung thủ bắn các mũi

tên về phía quân địch đang bị vây hãm. Chỉ trong chốc lát số quân địch chỉ còn lại hai phần ba. Lúc này Đoạn Vô Tình ở bên kia đứng dậy phất tay một cái các phiếm đá lần lượt di chuyển. Trầm thiên gạt đầu cùng một binh sĩ lúc này các binh sĩ bắt đầu dứt các sợi thừng trong tay. Quân địch hỗn loạn sau đó liên tiếp tử thương vì các hố bẫy thiết kế trong trận. Hiện tại quân địch chỉ còn phân nửa lúc đầu, tướng lĩnh cầm binh của địch nhân phát ra tín hiệu cầu cứu viện quân. Trầm Thiên khẽ nhếch miệng cười phất tay ra hiệu lui quân. Binh lính bắt đầu rời nhanh khỏi vị trí ẩn nấp nhanh chóng vào thành đội hình. Nhưng ngay lúc này thân hình Đoạn vô tình khẽ rung lên phun ra một ngụm máu tươi lão đảo. Trầm Thiên nhìn cục diện Thạch trận đang bị tác động bởi chủ tướng của quân địch cố phá nát các phiếm đá bằng các chưởng lực. xoay mình hấn đỡ lấy thân hình lão đảo của phó tướng Vô Tình thể vào vị trí điều trận.

- Người theo kế hoạch đưa binh rút khỏi đây. Hấn không quay lại nhìn vừa điều trận vừa ra lệnh. Chỉ trong chốc lát trận pháp biến đổi phức tạp hơn các phiếm đá vỡ vụn giờ lại chính là rào cản của bọn họ.

6. Chương 6: Giải Vây

Triệu Cương là một nam tử thân cao to vạm vỡ đáng người có chút thô kệch cười hì hì hướng Mộng Nguyệt chạy đến

- Muội là trách đại ca không tham gia hỷ sự của muội sao. Ta còn có quân lệnh bên mình không thể tham dự. Ngay cả tướng quân muội cũng thể thôi, rước đầu nhưng vẫn phải đánh trận. Muội đại nhân đại lượng bỏ qua cho đại ca này đi. Hấn bước đến khẽ đưa tay về phía nàng chỉ thấy nàng một mực lui lại run giọng đáp

- Ta không phải tỷ tỷ.... ta...ta.. và tỷ tỷ bị nhầm kiểu hoa...Chỉ nghĩ đến vị trí này thuộc về tỷ tỷ nàng thì lệ lại tràn khóe mi lặng lẽ rơi xuống. Thấy nàng khóc Triệu Cương cũng luống cuống tay chân không biết phải làm gì.

- Mộng Nguyệt quận chúa xin thứ lỗi tại hạ...tại hạ không phải có ý mạo phạm ngài...ta...tại hạ là có giao tình cùng tỷ tỷ người...ta...ta...hấn nhìn qua cầu cứu Vô tình thể nhưng tên kia làm như không thấy khiến hấn tức điên lên. Đang bối rối không biết làm thế nào đỡ nàng quận chúa kia thì một binh sĩ tiến lên hỏi

- Phó tướng quân lương xử trí thế nào ?

- Ai...ta sao biết được, tướng quân, đi hỏi huynh ấy là được. Triệu Cương ngao ngán đáp

- Tướng quân hiện vẫn chưa thấy trở về. Tên kia vẫn không từ bỏ ý hỏi cho ra.

- Sao lại thế,viện quân của bọn họ phải đi lần 2 cũng đã hơn nửa ngày, ta cũng đã về tới, tướng quân còn chưa trở về sao? Triệu cương cảm thấy tướng quân cũng thật chậm chạp.

- Người mà mọi người tập kích là người quan trọng sao ? Nàng run giọng hỏi, sợ rằng suy đoán của mình là đúng.

- Phải là nhi tử của Tam hoàng tử Bắc quốc. Vô Tình cười khổ, vì biết là nguy hiểm nên Trầm tướng quân mới muốn tự mình hấn ở lại mà cho binh lính lui trước. Nghe được đáp án Mộng Nguyệt có chút hít thở không thông, hấn đang gặp nguy hiểm. Nàng thực sự rất sợ mất hấn, cố kìm nén cho nước mắt không trào ra khỏi khóe mi lúc này nàng cần bình tĩnh...nhưng mà vẫn rất sợ. Cố bám vào một Phiếm đá nàng ngồi xuống một cách khó nhọc cố thở sâu để suy nghĩ.

- Làm sao vậy ? Triệu Cương cảm thấy khó hiểu nhìn nàng, tướng quân chỉ là về trễ chút thôi, có gì mà nghiêm trọng. Triệu Cương ngu ngốc nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của bọn họ mà cảm thấy kì lạ.

- Hấn là chàng cố gắng kéo dài thời gian để đợi quân tiếp viện lần hai xuất phát. Dù nàng không biết hấn làm thế nào để giữ chân binh lính đến hỗ trợ khiến bọn họ phải cầu cứu viện trợ lần nữa thể nhưng một mình hấn liệu có thể cầm cự bao lâu với quân địch đông như vậy.

- Sao...ao.. ?Triệu Cương hét lớn giận dữ, có đánh nhau cũng không chừa phần hấn còn dụ hết quân địch để đánh một mình có phải đại ca đầu óc hỏng hóc chỗ nào rồi không. (akiaki : anh này đầu đất...nên hơi ngu)
- Phu nhân...Vô tình đưa mắt nhìn Mộng Nguyệt đang run lẩy bẩy. Hấn định hỏi xem liệu nàng có chủ ý gì không nhưng thấy thế cũng nuốt câu hỏi vào trong bụng. Quả nhiên nàng ta giống như đờ đai nhất gan, yếu đuối,luôn phải dựa dẫm vào kẻ khác. Nàng ấy có thể biết chút binh pháp thế nhưng biết binh và dụng binh lại là hai việc.
- Triệu Cương Tướng quân, ngài hấn là một mãnh tướng, việc giải vây cho Trầm tướng quân giao lại cho ngài. Mộng Nguyệt run giọng cố lấy dũng khí nói với Triệu Cương rồi quay sang Vô Tình :
- Đoàn tướng quân, ngài cùng ta chặn đường đuổi theo của quân địch. Hỗ trợ Triệu tướng quân và Thiên Trở về.
- Ý của phu nhân là... ? Vô Tình nheo mắt nhìn Mộng Nguyệt rồi đột nhiên bừng tỉnh Nàng là nói đến hẻm núi.

Mộng Nguyệt như hiểu nghi ngờ trong mắt hấn khẽ gật đầu. Nàng chỉ có thể hỗ trợ đến mức tốt nhất có thể, còn lại tất cả chỉ có thể trông chờ vào may mắn. Đoàn Vô Tình có chút nghiến ngấm, hấn thực sự không thể nghĩ Nàng ta lại có thể nghĩ ngay ra một phương pháp mà theo như kinh nghiệm tham chiến của hấn thì nó quả nhiên là cách duy nhất hiệu quả nhất trong lúc này. Hẻm núi là nơi dễ thủ khó công gần nhất với nơi họ bày trận và xa quân doanh thế nên rất thuận lợi cho việc chặn lại truy binh của địch và an toàn rút quân khỏi đó. Nhưng nàng vì sao lại chọn Triệu Cương đi giải cứu tướng quân mà không phải hấn hay một ai khác.

Đợi một lúc thật lâu cũng không thấy bóng dáng của Triệu Cương cùng Trầm Thiên đâu. Mộng Nguyệt có cảm giác bất an trong lòng. Thời gian trở về càng chậm trễ họ càng nguy hiểm bầm các đầu ngón tay vào lòng bàn tay cổ trần tĩnh để giữ cho đầu óc thanh tỉnh nàng lúc này cần phải kiên cường. Khi mặt trời bắt đầu ngả dần về chiều ruốt cuộc họ cũng thấy bóng dáng của Triệu Cương trên lưng ngựa vừa phi hết tốc lực nhưng hấn cũng không thể không giữ chặt thân thể phía sau lưng hấn đang đổ rạp.

Mộng Nguyệt cố không nhìn hấn, nàng lúc này cần trấn tĩnh nhất. Khi truy binh vào hẻm núi Mộng Nguyệt nhắm mắt tĩnh tâm và cảm nhận gió thổi làm cho tinh thần nàng tỉnh táo hơn.

Vô Tình thấy truy quân của địch đã vào hẻm núi thế nhưng phu nhân thì cứ trơ ra như tượng đá không có chút phản ứng gì cũng cảm thấy gấp gáp thế nhưng do tin tưởng nàng ta nên hấn đành án binh bất động.

Lát sau Mộng Nguyệt bắt đầu ra hiệu, hai phiến đá được ném xuống phái dưới, một phiến đá chặn đường truy kích của quân địch đang đuổi theo phía sau Triệu Cương và Trầm Thiên , một Phiến khác chặn lại hẻm núi nhốt hết truy binh vào hẻm núi.

Sau khi đã nhốt bọn họ nàng lại ra hiệu đốt lửa ở phía ngoài, khói khiến quân địch ngộp lão đảo và che tầm mắt quân địch. Lúc này nàng mới ra hiệu cho quân lính ném các phiến đá từ trên hẻm núi xuống phía dưới. Chỉ một lúc thôi nhưng họ đã thành công tiêu diệt toàn bộ quân địch mà chỉ với vài binh lính có thể lực tráng kiện. Trầm Thiên Trong quân doanh đang được quân y băng bó với máu tươi nhiễm đỏ trường bào hơi thở ngày một mỏng manh suy yếu.

7. Chương 7: Lời Hứa

Dùng hết tốc lực trở về, Vô Tình có chút thắc mắc, với kẻ dày dặn kinh nghiệm như hấn hấn cũng cần chút thời gian nghĩ ra kế hoạch nhưng nàng chỉ vừa đến nơi này lại có thể nhận thấy ngay hẻm núi là nơi lợi thế nhất của bọn họ

- Vì sao phu nhân lại chọn hẻm núi. Vô tình có chút do dự nhưng vẫn cố tìm lời giải đáp

- Ta trước giờ thích quan sát, khi đến đây cùng ngài đi qua hẻm núi ta từng nghĩ nếu bị địch đánh úp tại đây làm thế nào để thoát thân.
 - Có cách sao? Hắn có chút hiếu kì, vị phu nhân này quả thật là người thâm sâu.
 - Không có, nhưng nếu đi vòng qua tuy sẽ xa một đoạn nhưng an toàn hơn. Nàng vốn nhát gan nên thường phải học cách lường trước mọi nguy hiểm để tìm ra nơi an toàn nhất.
 - Ồ....Câu trả lời của nàng thật ngoài dự đoán của hắn.
 - Vậy phu nhân vì sao lại chọn Triệu Cương đi giải cứu tướng quân? Hắn lại có một thách thức lớn. Nàng có thể là người thận trọng nhưng nàng cũng chỉ vừa gặp mặt bọn họ, không thể biết về thực lực hay tính cách.
 - Ta chỉ dùng người theo cách Thiên dùng người thôi, chàng là tướng quân hẳn biết được tính cách cũng như năng lực của mỗi người nên chắc sẽ dùng người không thể sai được.
 - Ồ...vậy tướng quân dùng người thế nào? Hắn thú vị hỏi, hắn ở cạnh tướng quân nhiều năm cũng biết cách dùng người của huynh ấy. Nhưng nàng cũng chỉ vừa đến...
 - Chàng để Triệu tướng quân đột nhập kho lương của địch chắc hẳn ngài ấy phải là một mãnh tướng, phái ngài ấy đi tiếp ứng là hợp lý nhất. Còn ngài thì được điều binh chẳng phải ngài là người thận trọng hơn và có thể mạnh về dùng kế sao? Ta nhờ ngài bố trí quân lính vác đá hẳn là không sai. Vì ngài sẽ là người nắm rõ thế lực của binh sĩ nhất lại biết lợi hại của cục diện mà kiên nhẫn, vì chỉ cần sai một ly không thể thành công tiêu diệt toàn bộ quân địch. Sẽ còn có thể gây nguy hiểm cho người cần chúng ta hỗ trợ trở về.
- Giọng nàng trở nên run rẩy, hắn lâu vậy mới về hẳn rằng rất nguy hiểm. Giờ phút này những trấn tĩnh này giờ dần dần rạn nứt trong lòng nàng.
- Đoạn Vô Tình quay sang nhìn vị tướng quân phu nhân này cảm thấy nàng sao mà mâu thuẫn, với trí tuệ kia hẳn nàng phải là người tràn đầy tự tin cùng gan dạ mới phải nhưng nàng lại yếu đuối mỏng manh dễ vỡ khiến kẻ khác chỉ muốn che chở bảo bọc. Hắn cũng muốn lấy được một thế tử như thế. (Anh này và chị giáo chủ Ngũ độc giáo, ai coi lên nhằm giường sẽ biết...chị bấy anh Mạc Du ai dè nhằm người...rảnh ta sẽ viết về cặp này)
- Bọn họ nhanh chóng trở về quân doanh, nhìn Trần Thiên một thân đầy máu tươi, thấm ướt đầm trường bào khiến tâm Mộng Nguyệt trở nên đau đớn. Nàng nhào đến ôm chặt lấy hắn lệ rơi đầy mặt nước nở ghen ngào...
- Chàng...xin chàng...đừng chết...xin chàng...đừng rời bỏ ta...Nàng cứ thế ôm lấy thân thể đã hôn mê của hắn khóc nức nở thật lâu. Hắn mơ màng tỉnh lại nhìn thấy nàng lệ rơi đầy mặt vô lực thì thào
 - Đừng khóc, ta không sao, chẳng phải nàng nói là lên nhằm kiêu hoa sao. Nếu như ta không qua khỏi nàng bảo Triệu Cương đưa nàng đến biên giới thổ phiên trở về với phu quân thực sự là được...
 - Không...không...ta là nương tử của chàng, chúng ta đã bái đường, là chàng nói nên chàng phải sống, phải chịu trách nhiệm với thế tử này...híc.. Nàng liên tục lắc đầu ôm hắn ngày một chặt hơn run rẩy lo sợ.
- Nàng là kẻ nhát gan, sợ hết thảy mọi thứ, ngày ấy khi biết nàng nhằm lẫn gả cho hắn nàng thực sự rất vui. Thế nhưng lại sợ hãi cảm giác đó, sợ sẽ đau đớn nếu có một ngày bị đổi trả lại tân nương. Nhưng nếu không đổi lại nàng lại sợ tỷ tỷ nàng yêu thương nhất cũng yêu thương nhất nàng sẽ thống hận nàng vì cướp mất phu quân của tỷ ấy. Thế nên nàng luôn với hắn kiên trì nói muốn đổi lại, thực chất là sợ hạnh phúc và sẽ mất đi hạnh phúc.
- Lệ nàng lại tuôn rơi giờ phút này nàng sợ phải mất đi hắn hơn hết thảy những nỗi sợ hãi kia. Nàng tình nguyện bị tỷ tỷ thống hận, bị hoàng huynh nổi giận cũng không sợ hắn sẽ không thật tâm yêu thương nàng. Chỉ cần mãi ở bên cạnh được nhìn thấy hắn đối với nàng như vậy là đủ rồi.
- Vậy nếu như ta không chết, nàng cũng sẽ không đổi lại với tỷ tỷ nàng đúng không? Hắn suy yếu hỏi.
 - Sẽ không ...Nàng khẽ lắc đầu lệ lại rơi
 - Kể cả tỷ tỷ nàng có muốn đổi lại sao? Hắn cố gắng hỏi thêm một câu nữa?

- Thiếp sẽ không đổi...Giọng nàng nhẹ nhàng run run nhưng lời nói khá chắc chắn. Hắn nhìn nàng rồi khẽ thở dài, vươn tay lau đi lệ đang rơi trên mắt nàng, nàng vì sao lại có thể có nhiều nước mắt đến thế.
- Có thể hứa với ta sẽ không hối hận đã gả cho ta...nếu nàng hứa ta cũng sẽ hứa không chết, cũng không để nàng chết. Dù phải đổi đầu cả với trời cao hắn cũng sẽ làm chỉ để nàng ở bên cạnh hắn.
- Ta hứa...Lệ nàng lại rơi, nhưng lần này lệ rơi là do hạnh phúc, dù bị tỷ tỷ oán hận, dù bị hoàng huynh hỏi tội hoặc người trong thiên hạ này có cảm phần nàng nàng cũng sẽ không hối hận vì đã gả cho hắn, vì đã yêu hắn.
- Ta yêu chàng... Nàng tiếp tục nghẹn ngào. Nàng thực sợ hãi hắn sẽ không yêu nàng, cũng hoảng sợ có được hạnh phúc rồi lại bị tước mất. Nhưng điều nàng hoảng sợ hơn cả là hắn rời bỏ đi nàng trong khi nàng vẫn chưa nói cho hắn biết nàng thực sự yêu hắn.
- Ta cũng yêu nàng...Trầm Thiên vòng tay qua ôm tiểu thê tử mau nước mắt của mình vào ngực. Hắn biết tử kiếp của hắn đến nhưng nhờ có Khiết Ngọc dùng càn khôn đổi vận thay hắn duy trì. Hắn cũng chỉ có thể dùng hình nhân thế mạng giữ mạng cho quân lính tạm thời. Tử kiếp của hắn được hóa giải nhờ sự xuất hiện của nàng.

Nhưng hắn vẫn tham lam muốn đánh cuộc dùng sinh mạng của quân địch đổi mạng cho quân lính của hắn.

Cũng vì thế hắn mới cố ở lại bày trận pháp Càn khôn đổi vận cho 1 nghìn binh lính của mình. Hắn bói được quân binh của hắn sẽ bị bại trận này vì quân địch đông gấp 3 lần quân của ta lại do Tam hoàng tử hiếu chiến của Bắc quốc dẫn binh. Binh lính của hắn sẽ tử trận sa trường. Nhưng muốn giữ mạng cho họ cần dùng mạng hơn 1 nghìn người để đổi lấy.(xem lên nhầm giường sẽ rõ hơn).

Hắn chỉ có thể dùng quân địch trong càn khôn chuyển vận lần này. Đồng thời hắn càng tham lam hơn muốn kết hợp luôn đánh trận nhắm vào quân lương của địch. Chặn vây con trai của tướng địch vào đây là muốn hắn đưa viện binh đến cứu, vừa tăng lên số người hắn cần cho càn khôn chuyển vận vừa dương đông kích tây thật là ý tưởng không tồi. Dù rằng biết nàng chính là người kéo hắn ra khỏi tử kiếp nhưng khi biết nàng bày trận cứu hắn càng khiến hắn quyết tâm giữ thật chặt thê tử này.Vì thế hắn muốn dùng lời hứa để trói buộc nàng bên hắn cả đời.

8. Chương 8: Tướng Quân Phu Nhân(1)

Trầm Thiên dở khóc dở cười với số quân lương mà Triệu Cương cướp về. Quân doanh nhỏ do binh lính ít số quân lương khổng lồ kia hắn nên giải quyết thế nào đây.

- Thiếp thấy hay là chia cho nạn dân. Nàng lúc trở về quân doanh thấy có rất nhiều nạn dân vì chiến tranh mà khổ sở. Dù gì bọn họ xài cũng không hết bỏ đi sẽ phí lúc trước trong cung nàng thường xuyên xin cơm thừa của ngự thiện phòng lén đem ra ngoài cho những bằng hữu khát nôi của nàng.
- Phu nhân Người thật thông minh....Khụ...Khụ...Vô Tình ánh mắt ngưỡng mộ nhìn nàng.
- Hừ... Triệu Cương ở một bên hừ nhẹ. Dù không đồng tình vị phu nhân này nhưng nàng quả nhiên có tư cách đứng cạnh tướng quân. Chỉ với việc bày trận cứu tướng quân của hắn thoát một kiếp hắn dù bất mãn cũng không thể có ý kiến gì. Mà hình như tướng quân cũng rất yêu thích nàng...khẽ thở dài...Nhật nhật của hắn coi bộ không có hy vọng rồi.

Theo như ý của nàng bọn họ mở một chòi nhỏ phát chẩn cho nạn dân, còn số còn lại thì cho người giả trang thành thương buôn vận chuyển về tướng quân phủ ở Sa Hà trấn. Vì không có nhiều binh lính nên một mình Vô Tình phải đảm nhận trọng trách vận chuyển này. Hắn nhăn nhó lên đường nếu thực sự có thể giao cho kẻ khác hắn sẽ đẩy ngay trách nhiệm này.

Thương thế của trầm Thiên vô cùng nghiêm trọng Mộng Nguyệt luôn túc trực ngày đêm bên cạnh chăm sóc hắn đến nay thương thế kia cũng xem như ổn định. Nhìn người trên giường mỉm cười mà nàng chợt lúng

túng.

- Lên đây với ta, nàng định ngồi đó mà ngủ sao? Hắn mỉm cười nhìn vẻ mặt ửng đỏ lúng túng của thê tử. Vài ngày qua nàng cứ ngủ gục bên cạnh giường toan để hắn người đang trọng thương âm lên giường.

- Hay là để ta xuống ẵm nàng như mấy hôm trước....Hắn hài hước trêu chọc tiểu thê tử đáng yêu.

- Ta...ta... Nàng ấp úng nửa ngày cũng không biết nói gì. Bọn họ dù báai đường thành thân nhưng đến nay chưa tính là thân mật, chỉ trừ lần đó , nhưng liệu hắn có nhận ra nàng? Nếu hắn không nhận ra, không nhớ nàng thì làm thế nào đây? Làm sao giải thích, hắn liệu sẽ tin nàng sao? Nàng lúc đó và bây giờ khác biệt khá lớn, ngày đó về cung đến bản thân cũng không thể nhận ra chính mình khi ngẩng nhìn mình trong gương. Đang do dự, nàng bị cánh tay hữu lực kia kéo vào vòng ngực ấm áp. Hắn vòng tay ôm lấy nàng, hít một hơi thật sâu hắn nhẹ giọng

- Ta rất nhớ nàng, từ ngày đó nàng có biết ta vì tìm nàng muốn lật tung cả Sa Hà trấn không? Chỉ còn thiếu mỗi việc đến từng nhà dò hỏi thôi. Nhưng cũng không ngờ gần mà nàng nói lại là hoàng cung.

- Chàng nhận ra ta...? Từ khi nào...?Nàng ngược lên nhìn hắn tỏ ra khá ngạc nhiên

- Ngày đó ta vào cung tấn kiến...hắn nhẹ giọng nói.

- Chàng ngày đó liền nhận ra ta...? Vậy mà không thèm nhìn ta lấy một cái...Sao chàng...con người này...Nàng oán hận đánh hắn vài cái thấy hắn có chút nhũu mày thì cũng xót xa mà dừng tay.

- Bởi lúc đó ta đang nghĩ xem phải đối phó với hoàng huynh nàng thế nào. Nếu lúc đó nhìn nàng hắn sẽ không đủ bình tĩnh để đối mặt cùng hắn ra điều kiện.

- Chàng và hoàng huynh thực sự đối đầu cùng nhau như bá quan văn võ trong triều đồn thổi sao? Nàng lo lắng nếu hắn và hoàng huynh thực sự căng thẳng, vậy việc nàng xuất giá nhằm lần này có vì thế mà gán lên đầu hắn?

- Ha...ha..ta với hắn...không thể xem là quân thần nhưng có thể xem là tri kỷ...Đối đầu kia là diễn cho quần thần xem thôi...Nàng biết ta là con của một tội thần từng ra làm cướp, cho dù tội cha ta năm đó là hàm oan nhưng nói sao ông ra làm tặc là sự thật. Dù mọi người đều nể yển vương không dám cùng ta ra mặt đối đầu,nhưng hắn trong lòng cũng bất mãn.

- Ta biết...Nàng từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung đủ để hiểu được đạo lý đơn giản đó.

- Vậy... chàng vì sao phải nghĩ cách đối phó hoàng huynh? Nàng tò mò hỏi

- Hừ, muốn đem nữ nhân của ta gả đi hòa thân, nàng nói xem ta có hay không lý do muốn đối phó hắn?

- Chàng không sợ huynh ấy nổi giận sao? Người ta nói chơi với vua như chơi với hổ...Nàng như nín thở hỏi trong lo lắng.

- Phải, cái này thì ta biết. Nhưng nếu là một minh quân hắn sẽ không vì tức giận mà buông bỏ lợi ích của quốc gia.

- Vậy...hai người thảo luận xong sao? Nàng đưa mắt nhìn hắn rụt rè hỏi

- Dĩ nhiên hắn vô cùng tức giận,có vẻ như nàng đã thành công chọc giận hắn trước đó....Hắn dùng dùng nổi giận còn đập bể trung trà đang uống...

- Vậy chàng làm thế nào? Nàng có chút vội vàng hỏi...

- Tất nhiên là đứng đó chờ hắn hạ hỏa. Nàng biết đó ta là kẻ chưa đạt được mục đích quyết không buông tha....(Akiaki: thì coi ai cứng đầu hơn à?)

Rồi sao nữa...Nàng lo lắng nhìn hắn đến thở mạnh cũng không dám.

9. Chương 9: Tướng Quân Phu Nhân (2)

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của thê tử, Trầm thiên mỉm cười âu yếm nhẹ nhàng vuốt tóc nàng nửa đùa nửa thật nói

- Thì xem ta và hần ai kiên nhẫn hơn. Cái này hần căn bản luôn thua ta, cho dù hần được mệnh danh là Quân vương mặt lạnh. Hần hài hước trả lời xua đi bất an trên khuôn mặt nàng.
- Hì..hì.. cái này thiếp biết...nàng không phải không biết nhưng vì ám ảnh xưa kia nên bất giác luôn lo sợ.
- Vậy sau đó hoàng huynh phản ứng thế nào? Nàng lại không kìm nén tò mò hỏi.
- Hần nói với ta, cho dù ta có thể khiến Nhị Hoàng tử của Thổ Phiên đổi ý hần cũng không thể theo ý bọn ta mà sửa thánh chỉ vì vua không nói chơi. Nhưng nếu là ý trời, hần sẽ không cãi lại.(akiaki: anh này cũng dễ thương ghê...ta yêu huynh...Triệu Thức: liếc...quay đi....)
- Rồi sau đó? Nàng tiếp tục tò mò.
- Ta đi tìm cái tên muốn cướp thê tử của mình chứ sao. Phải biết được hần vì sao lại muốn cùng ta giành thê tử.
- Vậy...Hần nói thế nào? Nàng rụt rè hỏi
- Đương nhiên tên kia cứ khăng khăng cái gì mà vừa gặp đã yêu. Cái gì mà tiếng sét ái tình linh tinh cả.
- Vậy sau đó thế nào? Nàng càng tò mò hơn.
- Ta là ai chứ dĩ nhiên phải truy cho tới cùng chứ, ruốt cuộc truy ra bí mật của hần...
- Ồ...là gì thế...? Nàng kinh ngạc tròn xoe mắt khâm phục nhìn hần.
- Cái này là việc riêng, rất khó nói... Nhưng nói chung nàng không cần bận tâm đến chỉ cần biết rằng hần cũng như ta sẽ không có ý định đổi lại thê tử.

Nàng mỉm cười nhìn hần ngọt ngào... Nghe hần trả lời nàng cũng có thể đoán được bảy tám phần:

- Chàng không nói ta cũng biết. Chắc chắn rằng việc thiếp và tỷ tỷ lên nhằm kiêu kia là do chàng và Nhị hoàng tử của thổ phiên động tay vào. Ý trời mà hoàng huynh nói chắc chắn là trận cuồng phong khiến thiếp và tỷ tỷ lên nhằm kiêu. Hần là thuật đảo gì đó, chuyển gì đó... Nàng hình như có đọc qua nhưng nhớ thì không rõ ràng vì không hiểu mấy trận pháp.
- Ồ sao nàng dám chắc chắn... ý nàng là Đảo ảnh chuyển lộ. Hần nheo mắt nhìn tiểu thê tử thông minh
- Nhị hoàng tử kia sở dĩ muốn lấy thiếp là do nhìn nhầm thiếp thành tỷ tỷ. Đến giờ nàng có chút mập mờ hiểu ra, vẻ ngạc nhiên ngày đó của hần, vẻ mệt mỏi vì tìm người của tỷ tỷ. Hần là giữa họ có một mối lương duyên. Mỉm cười ngọt ngào đến hoàng huynh cũng mở cho họ một con đường phía trước.

Bên phía quân địch vì mất quân lương, tướng quân Bắc Quốc ra lệnh tạm thời thu binh vì đánh trận trong lúc này không có lợi cho bọn họ. Thế nhưng cũng không thể tính nhanh hơn Trầm Thiên. Mộng Nguyệt chẳng biết hần bày trận và bố trí thiên la địa võng từ lúc nào mà vừa hơi khỏe lại hần đã trở lại vây khốn địch tại Khe Sầu. Nơi đó là một hẻm núi chỉ có 1 đường ra lại bị Trầm thiên cho Giăng thiên la địa võng ở phía ngoài.

- Chàng từ khi nào thì nghĩ ra được sẽ vây hãm họ tại đây? Nàng tò mò hỏi
- Nàng đoán thử xem...hần đưa mắt nhìn thê tử thú vị nói
- Sau khi chàng trọng thương trở về hần là không thể vì kế hoạch đó khá tỷ mỉ...không lẽ... Nàng tròn xoe mắt nhìn hần trong mắt có sự kinh ngạc.
- Phải...hần mỉm cười kéo nàng về phía mình trầm ổn trả lời.
- Làm thế nào...không phải thật như mọi người đồn ...chàng thấy trước tương lai, xoay chuyển càn khôn cải tử hồi sinh, thay đổi cục diện thậm chí còn đọc được suy nghĩ của người khác đó chứ? Nàng kinh ngạc đến nhìn hần trân trối. Hần buồn cười nhìn thê tử.

- Ta thật sự đoán được tương lai, thực sự có thể xoay chuyển càn khôn dùng mạng một người khác đổi lấy mạng một người. Cũng đoán biết kẻ khác đang nghĩ gì sẽ nghĩ gì. Nhưng không thể cải tử hồi sinh, một người chết ta không có khả năng làm sống dậy. Nhưng cũng vì sửa đổi thiên ý mà thê tử tương lai của ta sẽ bị ứng tử kiếp lên người. Hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc muốn nói rõ tất cả cùng nàng.
- Mỗi một người đều có tử kiếp, nhưng riêng ta có đến 2 tử kiếp. Một tử kiếp như mọi người một tử kiếp khác vì sửa đổi thiên ý. Tử kiếp kia của ta vì nàng xuất hiện mà hóa giải nhưng còn một tử kiếp khác lại không ứng vào ta mà ứng vào thê tử của ta. Hắn hít một hơi thật sâu rồi nhìn sâu vào mắt nàng.
- Dù có phải đấu cùng ông trời ta cũng sẽ làm mọi cách để nàng vượt qua tử kiếp đó. Nhưng nàng có hối hận không khi trở thành thê tử của ta. Thành thê tử của ta nàng sẽ phải thay ta chịu tử kiếp, dù vậy nàng cũng không hối hận chứ? Hắn khẽ thăm thì hỏi nàng.
- Ta sẽ không hối hận vì đã gặp chàng, không hối hận vì đã yêu chàng càng không hối hận vì trở thành thê tử của chàng. Mà vai trò Tướng quân phu nhân này chẳng phải ta làm rất tốt sao? Nàng nhẹ nhàng mỉm cười nàng biết dù có thể không mấy đồng ý nhưng ít ra Triệu tướng quân cũng không còn tỏ thái độ chán ghét với nàng như lúc trước nữa.
- Hắn không phải người xấu. Chỉ là có chút lỗ mẫn. Trầm Thiên ôm lấy thê tử nhỏ giọng nói.
- Thiếp biết... Huynh ấy có lẽ là bất mãn thay cho tỷ tỷ.
- Tỷ tỷ nàng hắn cũng sẽ hạnh phúc. Hắn vòng tay ôm thê tử dịu dàng nói. Binh sĩ canh gác gần đó cũng tự động lui xuống để tướng quân và phu nhân khanh khanh trầm trầm.(akiaki: mấy người này đúng là tâm lý nha)

Bữa đi Bv đầu môn nội cô nghỉ...ước sao mai thi cô cũng nghỉ như thế đi a...

10. Chương 10: Nhi Tử – Tử Kiếp(1)

Tuy vậy hãm quân địch thế nhưng vì không muốn hao tổn binh sĩ của mình, Trầm Thiên đành thả bọn họ, sợ dĩ vậy đánh là vì hắn muốn kéo dài thế cuộc ột hành động khác sắp tới của mình.

Trầm Thiên nhẹ nhàng day day trán vừa bực vừa buồn cười. Nhìn phó tướng của mình Đoạn Vô Tình đang lôi kéo với giáo chủ ngũ độc giáo.

- Trầm tướng quân, Uyển Uyển ta sẽ chịu trách nhiệm với phó tướng của người. Dù là nhầm lẫn nhưng hắn đã thành nam nhân của ta, vì ta hắn mới còn nửa cái mạng như hiện giờ vì thế đánh giặc gì gì đó do ta gánh là được rồi. Uyển Uyển nàng đường đường là giáo chủ Ngũ độc giáo, dù rằng làm việc có chút cổ quái thích theo ý mình nhưng tính trách nhiệm rất cao.

Mộng Nguyệt ở một bên đánh giá vị giáo chủ kia. Nàng ta một thân phục sắc đỏ rực kiều sa, dung nhan xinh đẹp động lòng người. Khuôn mặt sắc sảo toát lên vẻ hoa lệ, khiêu kỳ thế nhưng cũng không kém phần âm lãnh nguy hiểm. Có lẽ là giáo chủ nên khí thế bức người không nhỏ, anh mắt kia khá kiên định nhìn Trầm Thiên.

- Ai cần nàng chịu trách nhiệm với ta....khụ...khụ...Vô Tình ở một bên gào thét. Tức giận đến mức đỏ hết cả mặt. Hắn cảm thấy thật mất mặt, đại ca nhất định sẽ cười hắn chết thôi.
- Dạ phu quân...Lâm Uyển Uyển khép nép thu lại khí thế mới rồi chạy lại vuốt lưng cho hắn. Đoạn Vô Tình khẽ liếc nàng một cái rồi nói
- Quân doanh không thể có phụ nữ...Nàng về Ngũ độc giáo trước, đánh trận xong ta sẽ đến đó. Chẳng phải ta đã hứa rồi sao? Hắn sẽ không nuốt lời nàng làm gì mà cứ quẩn lầy hắn.
- Vậy nàng ta thì sao? Nàng ta không phải nữ nhân thì là gì? Uyển Uyển không chịu thua thiệt chỉ về phía Mộng Nguyệt tỏ ý thú địch.

Vô Tình liếc xéo nàng một cái nói

- Nàng ấy là phu nhân tướng quân. Tướng quân bận việc chinh chiến không có thời gian tổ chức hỷ sự nên phải phiền phu nhân cùng theo ra sa trường. Hẳn quả thật không hiểu vì sao phải cùng nàng giải thích.

- Ô vậy ta cùng chàng cũng tổ chức hỷ sự đi như thế ta có thể ở lại rồi phải không? Nàng nói giống như đang bàn thời thiết hôm nay thế nào không một chút tỏ vẻ quan trọng như cưới gả là chuyện ngày nào cũng có thể tổ chức không quan trọng.

- Hừ ta nói sẽ lấy nàng khi nào? Đoạn Vô Tình tức giận nghiêng răng nghiêng lợi gầm thét. Trầm Thiên cảm thấy xem ra tên huynh đệ kia đã gặp đúng người rồi, suốt những năm qua hắn cũng chưa một lần thấy qua tên kia nổi giận.

- Ô...Con cũng có rồi không lấy ta thì con ta kêu ai là cha...tại sao nàng ta sinh hài tử thì có cha còn ta sinh hài tử lại không có cha...ô...ô...Uyển Uyển gào lớn hơn ngồi bẹp xuống đất khóc như một đứa trẻ lớn xác trong thật buồn cười. Nhưng sau câu nói của nàng cả hai người đồng thanh thốt lên.

- Thật sao? Vô tình cùng Trầm Thiên không hẹn mà gặp cùng bật thốt lên kinh ngạc. Vô Tình thì nhìn về phía tiểu nữ tử đang gào khóc như trẻ con, còn Trầm Thiên thì hướng về phía Mộng Nguyệt đợi nàng trả lời.

Mộng Nguyệt suy nghĩ một lát rồi khẽ lắc đầu:

- Thiếp...Thiếp ... không biết, nhưng mà dạo này đặc biệt ham ngủ. Nàng vừa nói vừa che miệng ngáp một cái thật dài rồi nhắm mắt dựa vào ngực hắn ngủ an ổn mấy ngày nay nàng đã không được an ổn ngủ như vậy. Trầm thiên bắt lấy cổ tay nàng âm thầm bắt mạch, quả đúng như lời của Lâm Uyển Uyển, nàng có hỷ mạch theo như hân tính thì đứa trẻ hình thành trong đêm đó của bọn họ. Nhẹ nhàng ôm lấy thê tử hắn không biết nên buồn hay nên vui, đứa trẻ này liệu có phải niềm hạnh phúc hay chính là tử kiếp họ phải đối mặt.

Đoạn Vô Tình cũng đang kiểm tra xem hắn có thực sự làm cha theo như lời yêu nữ kia hay không. Đôi mày nhú thật chặt, hắn và nàng ta quả thật mang nghiệt duyên mà.

- Ta không lừa chàng đúng không ? Uyển Uyển kiêu kỳ nháy mắt với hắn khiến Vô Tình cảm thấy nổi hết cả da gà. Liên rùng mình một cái trốn sau lưng Trầm Thiên kêu oai oái

- Tránh xa ta ra yêu nữ...Đại ca đuổi nàng ta ra khỏi đây đi. Đôi mắt đa tình kia của Uyển Uyển xẹt qua một tia rét lạnh nhưng rất nhanh biến mất không dấu tích. Thế nhưng cũng không thể qua được mắt Trầm Thiên

- Tam đệ muội, muội đừng để ý, tam đệ hay làm bộ do mắc cỡ đó thôi...Rồi hắn quay lại trừng mắt với tên chuyên gây rối kia. Không chút lưu tình ném hắn cho Lâm Uyển Uyển

- Tam đệ muội cứ đem hắn về Ngũ độc giáo đi, ta cho hắn nghỉ phép dài hạn dưỡng thương mà...Vừa nói vừa quay người bước đi

- Ta còn phải đột nhập quốc khố của Bắc Quốc...Ta không đi... Lần này ta quyết không cho huynh đi một mình...Khụ...khụ... Vô Tình thét lên giận dữ đỏ lừ cả mặt do tức giận. Thấy hắn tức giận Lâm Uyển Uyển vội vã chạy lại xoa lưng cho hắn dỗ dành

- Được được...chàng đừng giận, đi thì đi...ta đi cùng chàng. Chỉ là ăn trộm quốc khố thôi mà không khó đâu...chàng đừng tức giận tổn hại sức khỏe.

- Thiếp cũng đi. Chẳng biết tỉnh lại từ khi nào Mộng Nguyệt nhìn Trầm Thiên ánh mắt cầu khẩn nịnh nọt.

- Không được. Trầm Thiên dùng giọng nói nghiêm khắc của mình nói rõ quyết định của hắn, hắn sẽ không nhượng bộ. Thế nhưng Thê tử hắn lệ đã rơi đầy mặt thân hình nàng khẽ run lên bần bật như chú thỏ con sợ hãi. Nàng sợ hãi không phải vì vẻ nghiêm nghị kia của hắn mà sợ sẽ một lần nữa ôm thấy thân thể hắn đầy máu tươi như lúc trước. Trầm Thiên dịu dàng lau đi lệ trên khuôn mặt nàng. Bỗng trong đầu hắn xẹt qua hình ảnh hắn ôm Lấy thân thể lạnh băng của Mộng Nguyệt, trên khóe miệng nàng có vương tơ máu.

11. Chương 11: Nhi Tử – Tử Kiếp (2)

Trầm Thiên nhú mi, hắn không thể dừng kế hoạch đột kích vào quốc khố địch lúc này vì đây là thời điểm thuận lợi. Quân của địch vẫn chưa rút về hắn, quân trong hoàng thành mỏng hơn so với thường lệ. Nhưng hắn cũng không yên tâm bỏ nòng ở lại quân doanh càng không thể mạo hiểm mà đem nòng theo cùng hắn.

Trầm Thiên dùng Điệp vũ cầu sự giúp đỡ của tam sư muội. Muội ấy vừa thông chiêm tinh thuật, chuyển vận thuật và cũng biết y thuật. Chỉ có nòng ấy ở đây hắn mới yên tâm giao nòng tử hắc cho nòng. Chỉ có điều từ độc cốc lại đây hắc là phải mất vài ngày, vài ngày kia có thể sẽ đủ để toàn quân của địch trở về.

Đang phiên não thì một bóng người từ cửa sổ ló đầu vào.

- Huỳnh tìm ta?

- Khiết Ngọc, muội sao lại có thể nhanh như vậy?

- Ta tình cờ đi ngang qua.....Nàng ta vừa cười vừa áp ứng.

- Thật tốt quá, vậy thì tử ta giao lại uội. Ta có việc quan trọng cần làm. Nói rồi hắc thật nhanh chuẩn bị kế hoạch đột nhập quốc khố nước địch. Trầm Thiên Quay người bước đi mà không hề nhận ra có chút khác thường trong đôi mắt muội muội của hắc.

Ngay khi bóng dáng Trầm Thiên đi khỏi Khiết Ngọc mặt tái nhợt đi, chân run lẩy bẩy ngồi bệt xuống đất. Nòng quả nhiên không giỏi nói dối, nhưng chỉ lần này thôi, nòng phải cố để qua mặt hắc.

Tối hôm đó sau khi đã dặn dò sư muội kỹ lưỡng cẩn thận Trầm Thiên cùng Vô Tình và Uyển Uyển lên đường thâm nhập vào Bắc quốc. Trầm Thiên không hiểu sao trong lòng hắc vẫn không chút yên ổn, sư muội có vẻ rất lạ nhưng kỳ lạ ở đâu thì hắc không rõ lắm.

Bọn họ theo kế hoạch đi đường tắt để đến Bắc quốc. Con đường này rút ngắn 2 ngày đường của bọn họ, vì quân đội họ hùng hậu nên hắc sẽ không thể đi con đường này.

Ngồi trong bạt lều một lúc lâu sau khi xác định Trầm Thiên đã đi hắc nòng mới đi lại chiếc gương đồng nhìn ngắm dung mạo kia. Nòng ta chính là sư muội của tướng quân, trước kia nòng có từng nghe tỷ tỷ kể về nòng ta. Nòng cũng chỉ phỏng đoán qua một chút tính cách của nòng ta mà cư xử. Khi Thiên cùng sư muội mình giao phó chung quy cũng đều là an nguy của nòng. Điều này thôi cũng đủ khiến nòng ngọt ngào đến chết rồi. Hắc yêu nòng nòng có thể nhận thấy, hắc lo lắng cho nòng, nòng cũng có thể biết được. Đời này nòng chỉ cần vậy là đủ, nòng sẽ không hối hận vì đã gặp hắc, không hối hận vì đã yêu hắc, càng không hối hận vì mình trở thành tử kiếp thay cho hắc.

Khuôn mặt nòng ấy không sắc sảo nhưng thanh thuần và thật dễ nhìn. Hắc hôm đó sơ dĩ chạm vào nòng cũng vì lầm tưởng nòng là kỹ nữ. Nhưng sau đó hắc lại vì nòng mà dám đối đầu cùng hoàng huynh. Nòng hạnh phúc, rất hạnh phúc...Dù trước đó hắc có yêu thích ai thì hiện giờ người hắc để tâm là nòng. Chỉ vậy thôi cũng khiến nòng cảm thấy mình có thể vì hắc mà chết. Dùng tay tháo đi lớp dịch dung trên mặt Mộng nguyệt thay trang phục của mình. Trước ngày nòng xuất giá một ngày có một lão già xuất hiện cho nòng 1 cái túi có 1 bộ y phục và 1 chai dược.

- Hãy dùng nó khi người thấy 1 con bướm thật to, thật rực rỡ xuất hiện...Tử kiếp của trầm Thiên có đến 3 tử kiếp có vượt qua hay không tất cả phụ thuộc vào người. Nòng lúc đó không rõ ông ta đang nói gì nhưng vì liên quan đến Trầm Thiên nên nòng giữ lại, không thể ngờ có khi cần dùng đến.

Nàng không muốn kế hoạch của hắc chỉ vì lo lắng cho an nguy cả nòng mà chậm trễ. Nhìn những thứ người kia đưa cho nòng, người mà hắc chờ đợi có phải là người mà nòng sẽ dịch cung không, dù không chắc lắm nhưng nòng cũng phải thử. Trong kế hoạch này thời gian chính là yếu tố quyết định thắng thua. Lộ được kia sau khi đeo lớp dịch dung nòng mới dùng đến, lộ thuốc khiến giọng nói nòng thay đổi còn khiến lớp dịch dung trông hoàn mỹ hơn. Chỉ nhìn dung nhan sau khi dịch dung thành nòng có thể đoán ra nòng ta là ai.

Triệu Cương bước vào lều trước cảm thấy kinh ngạc, chẳng phải lúc này hắc vừa gặp Ngọc tiểu thư sao, sao giờ lại là phu nhân.

- Tình hình phía địch sao rồi ? Nàng đang mặc vào bộ áo giáp nặng trĩu mà Triệu tướng quân đưa đến. Mấy hôm nay lên Thiên học cười ngựa quả thật là khiến cho toàn thân đau nhức. Nhưng xem ra hôm nay thực sự cần dùng đến rồi.

- Bọn họ đang chuẩn bị rút quân. Phu Nhân việc còn lại cứ giao cho chúng ta, ngài...Triệu Cương có chút lo lắng tuy hẳn không hề phủ nhận năng lực của nàng nhưng mà nhìn nàng có vẻ yếu đuối. Mộng Nguyệt mỉm cười lắc đầu, nàng phải chỉ huy trận này. Khi biết hẳn sẽ không đưa nàng đi cùng, và biết kế hoạch này sẽ nguy hiểm vào phút cuối. Nàng đã tình nguyện ở lại để hỗ trợ, nàng biết Triệu Cương rất bất mãn khi bị loại khỏi kế hoạch, nàng liền tìm hẳn thuyết phục hẳn giúp đỡ. Nhưng đối đầu cùng với một lượng quân gấp 3 lần mình quả là liều lĩnh. Nàng muốn mọi việc phải thật hoàn mỹ, thương vong phải ở mức thấp nhất. Và kế hoạch đó phải đạt được hiệu quả cao nhất.

Hít một hơi thật sâu Hiểu Mộng Nguyệt lần đầu tiên gạt bỏ hết tất cả mọi sợ hãi trong cuộc sống của nàng. Bởi vì khi bước ra khỏi quân trường, ngồi vào vị trí chỉ huy cũng là khi nàng từ bỏ sinh mạng của bản thân mình.

12. Chương 12: Phu Nhân Xuất Trận

Mộng Nguyệt phải đi xem xét địa hình trước đó. Nàng nhận ra Nhận Môn quan là nơi hiểm trở và là nơi có thể cầm chân kẻ khác. Mục đích của nàng không phải tiêu diệt toàn quân bọn họ mà chỉ muốn cầm chân họ, khiến lộ trình trở về chậm trễ thuận lợi cho Thiên cùng mọi người thuận lợi rời khỏi.

Sau khi bày bố ra thế trận cần thiết nàng và Triệu Cương chỉ còn chờ quân địch đi qua. Nhận Môn quan là nơi cũng khá gần với biên cương của Bắc quốc dù vậy họ ở đây có chút nguy hiểm vì viện quân sẽ tiến đến rất nhanh nhưng sẽ dễ dàng hơn cho việc dùng một ngàn quân vây ba ngàn quân địch bởi địch thiếu quân lương đường dài sẽ hao tổn thể lực.

Đúng như dự đoán của nàng với tính tình đa nghi của tướng giặc quả nhiên họ lọt vào bẫy nàng giăng ra bọ họ toàn bộ vào Nhận cốc.

- Bẩm báo tướng quân xung quanh đều là địch... Tên tướng sĩ hoa tiêu run giọng hồi đáp.

- Hừ xông ra giết hết chúng cho ta, vậy ta ở đây không có quân lương chúng ta sẽ không cầm cự được lâu một tên chừng mười bảy mười tám tuổi giận dữ quát lớn.

- Đừng nhiều loạn. trước tiên ta phải thăm dò xem bọn họ có bao nhiêu quân, bày trí trận địa thế nào rồi mới hành động. Nếu không phải do người chúng ta sẽ mất quân lương sao ? Một kẻ có khuôn mặt tương tự nhưng đã ở tuổi trung niên hẳn nói với vẻ có vẻ trầm ổn nhưng khí thế kia khiến người ta cảm thấy rét lạnh sợ hãi.

Thế là bọn họ chờ đợi cho các hoa tiêu đi thám thính thực hư quay về bẩm báo.

- Chúng ta không thấy bóng dáng quân địch nhưng theo số tên phóng ra thì địch quân phải đông ngang ngửa chúng ta.

- Không thấy quân địch. Vậy hẳn chỉ có hai trường hợp. Một là quân của họ quá ít, không dám lộ diện. Thứ hai là bọn họ dùng kế này để dụ ta tấn công trước rồi phủ đầu kết thúc. Đồi Hắc mâu nhíu chặt lại nghiền ngẫm. nhưng điều làm hẳn băng khoăn chính là số quân ngang ngửa. Nếu dùng thuật che mắt cầm chân hẳn chẳng phải nên đưa số quân lên cách biệt một chút khiến hẳn kinh sợ hơn hay sao. Nhưng lại ngang ngửa với quân của hẳn, muốn dụ hẳn xuất kích phản kháng sao.

- Nơi này cách Hà Thành bao xa ?

- Bẩm 1 ngày đường.

- Quân lương của chúng ta còn cầm cự được khoảng ba ngày nữa.

- Gởi cầu cứu chờ viện quân... Sau khi hẳn gởi cầu cứu Mộng Nguyệt cũng ra hiệu cho Triệu Cương rời đi với một số binh lính chặn đánh quân cứu viện. Triệu Cương theo như kế hoạch của phu nhân thuận lợi chặn lại viện quân của bọn họ. Hẳn dù có chút tiếc cho Nhật Nhật nhưng hẳn càng ngày càng khâm phục phu

nhân, tính quyết đoán, trí thông minh cùng bản lĩnh của nàng hẳn thực sự không thể phủ nhận. Nàng ta quả nhiên rất xứng đáng đứng cạnh tướng quân của hân, không phải nói rằng ngoài nàng ta ra không còn ai xứng đáng cho vị trí đó.

Trầm thiên theo như kế hoạch thuận lợi đột nhập hoàng cung Bắc Quốc. Hân biết được lần hành động này sẽ được quý nhân phù trợ nhưng không thể tưởng được thể lực của ngũ Độc giáo lại lớn đến vậy. Đột Nhập hoàng cung của Bắc quốc quả là một việc khó. Dù bói được địa thế của nơi này Trầm Thiên cũng không thể tìm ra quốc khố được giấu tại đâu trong hoàng cung rộng lớn này. Thế Nhưng Uyển Uyển chỉ vài ngày liền tìm ra quốc khố còn thuận lợi dọn sạch nơi đó.

- Quả nhiên là thâm tàng bất lộ. Trầm Thiên trầm trồ khen ngợi, hân quả thực bội phục đệ muội này.
- Chuyện nhỏ thôi mà khoắng sạch cả hoàng cung Bắc Quốc với ta cũng không khó. Uyển Uyển toét miệng cười vì được khen cứ như tiểu hài tử.
- Hừ...Đoạn Vô Tình ở một bên hừ lạnh tỏ ý chán ghét. Việc khó khăn nhất chính là vận chuyển ra được số bạc khổng lồ ra khỏi thành. Việc quốc khố bị mất cấp tuy không ban bố nhưng Bắc Quốc thắt chặt vòng vây ra vào thành kiểm tra nghiêm ngặt.

Trầm Thiên không cảm thấy lạ, việc này hân cũng đã lường trước, thế nhưng có một việc khiến hân không thể hiểu nổi vì sao quân của Tam hoàng tử vẫn chưa trở về. Lấy ra chiên tinh thuật bốc một quẻ, Trầm Thiên rùng mình khi thấy Mộng Nguyệt thân đầy máu tươi sắc mặt nhợt nhạt đang bị quân binh của Tam Hoàng tử Bắc Quốc vây hãm. Triệu Cương ở cạnh đó vừa bảo vệ nàng vừa đưa họ thoát khỏi vòng vây.

Quay lại nhìn Lâm Uyển Uyển hân nói :

Việc còn lại ở đây ta giao lại uội, Thê tử ta gặp chuyện ta đi trước. Ân tình hôm nay ngày sau ta sẽ trả. Nói Rồi quay người biến mất. Đoạn Vô Tình gầm lên giận dữ trong khi Uyển Uyển vui vẻ cười đến ngọt ngào.

- Vì sao không giao cho ta mà giao cho nàng ấy. Thật là tức chết mà...Rồi hân quay sang nhìn khuôn mặt tự đắc kia hừ một tiếng giận dữ đi ra ngoài.

Trầm Thiên vội vàng dùng hết sức lực quay trở lại quân doanh chỉ thấy thê tử hân thân nhiễm máu tươi hơi thở suy yếu giữa ngực nàng còn ghim một mũi tên đã gãy. Hân điên cuồng bày trận pháp càng khôn khéo vận, muốn dùng bản thân mình để đổi lấy một mạng kia cho nàng. Nhưng trận pháp còn chưa khởi động Lãnh Diêu Diêu xuất hiện phá tan trận pháp. Tiểu tử ngốc con nghĩ con có mạng để đổi cho nàng sao. Kẻ phạm thiên uy như con sớm đã không có mạng rồi. Trận pháp xoay chuyển đừng nói con mất mạng nàng ta còn chết nhanh hơn...

- Sư Phụ người gạt người. Hân không tin nhìn lão.
- Ô vậy con nghĩ vì sao ta chọn con và Ngọc nhi truyền lại Chuyển vận thuật nhưng không thể truyền cho Thanh Dã, vì đơn giản với thân thể của hân chuyển vận thuật không thể lấy đi mạng. Mạng của hân được hoàng mạch phù trợ.
- Vậy chẳng lẽ con tơ mắt nhìn nàng chết sao ? Trầm thiên tức giận gầm lên.
- Không hẳn vậy, ta tới thì hân phải có cách mới đến...thế nhưng đưa ra quyết định này cũng khó khăn không kém lấy đi mạng sống của nàng.

13. Chương 13: Nhi Tử Bị Vứt Bỏ - Đổi Một Mạng

Trầm Thiên cùng Mộng Nguyệt Ngây ngẩn cả người khi Nghe sư phụ của Trầm Thiên nói. Sờ lên bụng nhỏ còn chưa nhô ra của mình Mộng Nguyệt rơi lệ, nàng làm mẹ, thế nhưng không hề hay biết

- Thiếp không muốn...Nàng liều mạng lắc đầu. Nàng sinh ra liền cướp đi mạng sống của mẫu phi nàng, mười mấy năm trời sống trong thờ ơ lãnh đạm của phụ Hoàng. Thậm chí còn nghe ông nổi giận nói ghét bỏ nàng. Nay lại muốn nàng dùng mạng sống của nhi tử mình đổi về một mạng nàng thực sự không làm được.

- Nhưng không có nàng...hài tử...Mộng Nguyệt Nghe Trầm Thiên nói tới đây thì liều mạng dùng đôi tay đang run mần bặt của mình che ngang miệng hấn. Lệ theo khóe mắt trào ra như thác lũ thân hình trở nên run sợ. Khẽ run rẩy, ám ảnh của ký ức xưa kia tràn về xâm chiếm lấy thân thể nàng khiến nàng như không thở được.

Nàng cùng tỷ tỷ vừa chào đời mẫu phi liền qua đời, dù không biết gì nhưng nàng nghe nói, vì nàng ra trễ quá, lại ở thế ngược khiến mẫu phi mất máu quá nhiều mà chết. Mọi người trong hoàng cung đều nói vì thế mà hoàng thượng không thương yêu nàng,mới không cho nàng mang họ của mình mà phải mang họ của mẫu thân. Dù mọi người nói gì nàng cũng không để tâm, nàng biết Phụ hoàng không như họ nói dù không tính là quá cưng chiều nàng. Dù rất ít chơi cùng nàng và tỷ tỷ nhưng ông cũng là một phụ vương ảm áp thỉnh thoảng cũng mỉm cười. Thế nhưng đến một ngày kia nàng vô tình nghe được phụ vương trong cơn say gào khóc trước mộ phần của mẫu phi nói gì mà không có nàng (ý chỉ thê tử ông) nhi tử này ông không cần...gì mà ngày đó nếu quay lại ông sẽ lựa chọn từ bỏ đứa nhỏ này.

Một đứa bé chỉ mới tám tuổi, nàng như chết lặng lùi lại sau lại đứng phải thứ gì đó kinh động đến phụ vương. Ánh mắt ông nhìn nàng có chút kinh hoảng có chút rét lạnh cùng vô cùng tức giận. Ông gầm lên xử chết tên thái giám canh giữ nàng. Cũng kể từ đó nàng chỉ cần thấy phụ hoàng liền không tự chủ được run sợ. Cũng vì thế tình cảm giữa nàng cùng phụ vương ngày càng tệ, bệnh sợ hãi kia cũng ngày càng tăng, nàng sợ đủ thứ. Hễ gặp chuyện nàng lại không tự chủ được thu gọn người lại sợ hãi run bần bật.

Trầm Thiên như hiểu được tâm tư thê tử hấn ôm chặt lấy nàng trầm giọng.

- Ý của ta là hài tử còn chưa thành hình hài nàng chết, mạng của nó hấn cũng phải theo nàng. Hấn nhẹ giọng dụ dỗ, hấn nói cũng không sai biệt lắm. Cho dù sự phụ hấn có một loại được chết có thể khiến người mẹ chỉ sống để nuôi thai nhi trong trạng thái vô thức, thai nhi vừa ra đời nàng cũng theo đó mà mất mạng.(akiaki : này giống như sống thực vật...) Nhưng hấn và sự phụ không nói cũng không có người biết.

- Không phải chàng không cần con sao ? Giống như phụ hoàng không cần thiếp ? Lệ từng giọt lại từng giọt tuôn rơi, nàng đến bây giờ cũng chưa từng dám đối mặt với việc này. Càng trốn tránh vết thương càng lớn hơn, rồi từ khi nào nó trở thành ám ảnh trong cuộc sống của nàng.

- Không đâu, không cha mẹ nào muốn từ bỏ con cái của mình. Hấn ôm lấy thân mình run rẩy đến mức khiến người ta đau lòng của nàng.

- Có chứ, là nhi tử mà họ không mong mỏi có được, là nhi tử cướp đi mạng sống của người họ yêu. Là nhi tử không may mắn..là...Giọng nói như lạc dần vì tiếng nấc nghẹn ngào...Lệ ngày càng nhiều hơn đến mức nàng không còn nhìn rõ trước mắt. Nàng chính là một minh chứng rất thật đó thôi. Trầm thiên đau lòng ôm thật chặt thê tử thân thể nàng ngày càng lạnh hơn hơi thở như có như không, khóe miệng trào ra một tia máu.

- Thực ra còn có một cách khác, nhưng tương đối nguy hiểm. Có thể sẽ mất mạng cho đồng thời cả hai, nhưng nếu cứu được cũng sẽ cứu được cả hai mạng. Trầm Thiên nắm thật sâu móng tay vào lòng bàn tay, hấn thực sự không sợ gian nan. Nhưng hấn sợ nhất mất nàng, nàng sống nhưng đau khổ, dằn vặt hấn cũng không đành lòng.

- Vậy chúng ta theo cách đó của người, mỗi người nửa mạng. Mộng Nguyệt nàng nếu có cơ hội cứu được mẫu thân nàng nàng sẽ cứu chứ ? Hấn muốn nàng tình nguyện với biện pháp này. Mộng Nguyệt Không hiểu hấn muốn nói gì dù mở miệng nhưng vẫn gập đầu. Nếu có cơ hội nàng cũng sẽ cứu Mẫu phi.

- Muội có biết vì sao muội mang họ mẫu phi mà không phải họ của phụ hoàng không ? Chẳng biết đến từ khi nào tam hoàng huynh Quý Thanh Đã hỏi. Ba huynh đệ bọn hấn sợ dĩ mang họ mẫu phi vì để trấn an quần thần(ý không tranh quyền đoạt vị)(akiaki : ba anh này anh nào cũng đều không muốn cái vương vị này thì cần gì tranh có tranh nhau bỏ trốn thì có) nhưng nàng là nữ nhi không nhất thiết phải mang họ của mẫu phi mình.

- Chẳng phải vì phụ hoàng ghét muội sao ?

- Không muội sai rồi là do mẫu phi muội cầu xin hoàng thượng. Nàng chính là huyết mạch còn sót lại duy nhất của nhà họ Hiếu nên muốn có người thay nàng kế nghiệp Hiếu gia. Đáng lẽ ra muội phải được đưa về

hiếu gia ngay khi vừa sinh ra. Nhưng phụ hoàng không nỡ đưa muội đi, ông nói muội là do mẫu phi dùng mạng đổi lấy nên ông muốn để muội ở sát cạnh mình.

- Vậy vì sao ngày đó... Giọng nàng ngày một suy yếu nhưng vẫn muốn biết hết sự việc mà trước giờ luôn trốn tránh.

- Ngày đó vì sanh muội khó mà phải quyết định bỏ một trong hai nhưng người đã do dự. chính vì do dự của người khiến ấu phi muội mất máu quá nhiều, thế nên dù sau đó có chọn cứu nàng cũng không thể sống. Cũng vì vậy mà người luôn tự trách bản thân là do mình đã vì chọn nhi tử hại chết thê tử mình. Phụ Hoàng không trách muội mà là đang tự trách mình muội hiểu không? Trầm Thiên nhẹ nhàng vỗ về thê tử mình nhẹ nhàng, như an ủi như vỗ về như xoa đi bất an như xoa đi những chua xót, như đánh tan những uất ức bấy lâu tích tụ trong lòng Mộng Nguyệt. Nàng vươn tay bắt lấy tay hắn nghẹn ngào nước mắt tuôn rơi hắt hắt giọng nói....

- Vậy hãy nhận lấy nửa mạng của nhi tử nàng. Chì cần nàng kiên trì cùng ta ta tin cả nhà ba chúng ta sẽ vượt qua được tử kiếp kia. Hít một hơi thật sâu Trầm Thiên lại nói

- Ta không muốn từ bỏ nàng rồi để phải cả đời hối hận như phụ vương nàng. Càng không từ bỏ nhi tử của mình để thê tử mình phải sống trong ám ảnh, mặc cảm hay bi thương. Nhưng thứ ta cần hiện giờ là sự can đảm của nàng cùng ta đối mặt với khó khăn. Nàng có thể vì ta, vì nhi tử của chúng ta mà trở nên can đảm hay không?

Dù ý thức nàng dần mơ hồ nhưng vẫn cố gập đầu với hắn rồi sau đó liền rơi vào mê man. Trầm Thiên nhẹ nhàng nói lòng vòng ôm thê tử rồi tránh sang bên để sự phụ hắn đỡ lấy thê tử của hắn bắt đầu vừa trị liệu vừa bày trận dịch vận cho cả hai. Kể từ giờ phút này khó khăn mới chỉ bắt đầu ở phía trước đối với bọn họ.

14. Chương 14: Mơ Hồ - Yêu Người Trong Mộng.

Trầm Thiên không những đánh thắng trận thậm chí còn đem về cho Triệu Thúc một số bạc khổng lồ trong quốc khố Triệu Quốc. Hắn muốn nghỉ ngơi là việc mà cả triều thần hoàng thượng không thể bần cãi gì thêm nữa. Thời gian này hắn ở cạnh Mộng Nguyệt Không rời nửa bước thế nhưng nàng cứ nửa tỉnh nửa mê. Do Chỉ có nửa mạng nên việc mang thai nhi tử này với nàng là một gánh nặng. Nếu không dùng được vật hắn là cả hai sẽ khó vượt qua những tháng ngày còn lại này. Dù ngày nào cũng ở cạnh nàng nhưng nàng cứ thế ngủ mãi không tỉnh lại.

Thỉnh thoảng nàng cũng mơ màng mở mắt nhưng rồi ngay sau đó lại chìm vào giấc ngủ. Sự Phụ nói ngủ hiện nay là cách duy nhất khiến thân thể nàng có nhiều năng lượng cùng sức lực nhất nuôi dưỡng thai nhi. Ban đầu hắn chỉ lặng lẽ bên cạnh nàng vì nàng thay được chăm sóc nàng. Nhưng dần dần hắn bắt đầu cùng nàng nói chuyện, hắn vốn không phải là kẻ nói nhiều. Nhưng vì sợ nàng nhầm chán nên hắn bắt đầu mỗi ngày kể với nàng một chút về bản thân mình. Cứ thế cả hai cũng chờ được đến ngày nàng sinh hài tử. Cứ nghĩ rằng thời gian hắn một mình chờ đợi nàng cũng hết. Thế nhưng việc trước mắt là thế nào?

- Người là ai, đây là đâu? Hiểu Mộng Nguyệt tròn xoe hai mắt ngơ ngác nhìn Trầm Thiên hỏi. Hắn nhíu mày nhưng không trả lời nàng mà chỉ nhìn chăm chú lão gia ở cạnh nàng như muốn nghe được đáp án. Lãnh Diêu Diêu nhăn mặt rồi ngay sau đó kéo hắn ra khỏi phòng nhỏ giọng phân bua.

- Ta nghĩ do tác dụng của dược vật, nàng hiện thời sẽ không còn nhớ mọi thứ. Nhìn sắc mặt không tốt của đệ tử mình hiện thời đen thui hắn rút cổ nói với vẻ yếu ớt. Rồi hắn nói càng nhỏ hơn nữa sợ tên xấu tính kia bạo phát sẽ lại chinh hắn lần nữa.

- Ta nghĩ đây cũng có thể xem là một việc tốt...Khê liếc lửa giận của đệ tử, hắn lại tiếp tục thanh minh.

- Nàng ít ra sẽ có thể nhanh chóng tu luyện Đoản Mệnh Thất Hồn. Việc tu luyện này sẽ là cách duy nhất lấy lại một nửa mạng sống kia của nàng...Giọng nói hắn ngày một nhỏ hơn rồi mất hẳn cứ như kẻ làm việc sai sợ bị trách mắng. Trầm Thiên đưa đôi mắt sạm màu tức giận nhìn sự phụ tùy hứng kia của mình.

- Người biết hậu quả của việc tu luyện thất bại sao ? Trầm Thiên cố đè nén lửa giận hỏi.

- Cùng lắm ta sẽ chịu trách nhiệm trong tất cả các cửa tử của nàng khi nào vào thất tử.

Giọng nói Lãnh Diêu Diêu đầy chắc chắn nhưng cũng vãn phần yếu ớt...Sợ thực sự sợ học trò cứng gân, năm đó hắn lên tên kia cắt đi nhân duyên của nó với khiết Ngọc bị đồ nhi biết được hắn đã bị học trò yêu dạy cho 1 trận ra trò.

Căn nhà tranh nhỏ xinh giữa rừng đào thưa ở đó có một tiểu cô nương tuyệt sắc và một lão già. Lão già đang chăm chú đọc sách còn tiểu cô nương kia thì đang xất được liệu.

- Sư phụ, người kia là ai ? vì sao chỉ thấy một lần rồi không đến nữa...Còn có vì sao con phải học thứ vô công này. Hiểu Mộng Nguyệt nhỏ giọng hỏi, nàng thực thắc mắc đã rất lâu rồi nhưng đến giờ mới dám hỏi. Nàng dù không nhớ rõ chuyện trước kia cả bản thân thế nhưng lại thấy khuôn mặt kia của hắn vô cùng quen thuộc.

Lãnh Diêu Diêu buồn sách thuốc trên tay khẽ thở dài.

- Chẳng phải đã nói với con, ta bắt con tập võ công kia là vì sức khỏe của con không tốt sao ? Còn việc con hỏi người kia là chỉ kẻ ngày đó nhìn thấy bên giường sau khi tỉnh lại sao ? Hắn để ý nha, ngày đó nàng tỉnh lại không phải chỉ có mỗi mình Trầm Thiên ở đó mà còn có phó tướng kia của hắn kêu cái gì Vô Tình. Còn có hoàng huynh kia của nàng Thanh Dã. Nhưng nàng thủy chung cũng chưa từng hỏi về bọn họ mà chỉ muốn biết về Trầm Thiên.

- Phải...Mộng Nguyệt cúi đầu nhỏ giọng. Dù biết sư phụ có thể tức giận nhưng nàng thực sự muốn biết. Nàng dường như đều nắm mơ thấy hắn, hắn chăm sóc nàng, hắn cùng nàng nói chuyện, còn ...còn đã ôm nàng. Không biết những thứ đó là thực hay là mơ nếu nói là mơ thì cái cảm giác đó rất thực nhưng nếu bảo là thực thì dường như chúng rất mơ hồ...Liệu nó có phải là những ký ức nàng bị đánh mất hay chăng ?

- Hắn là đại đệ tử của ta. Hôm đó hắn tới thăm con vì con bị ốm. Lãnh Diêu Diêu vừa nói vừa quan sát biến đổi cảm xúc trên mặt tiểu nha đầu kia. Hắn muốn xác định xem con bé liệu có phải lại bắt đầu thích tiểu tử kia không ? Nếu đúng thì thực tệ, chẳng hiểu do tư chất kém hay do hắn không biết dạy ra nhân tài mà con bé kia dù đã luyện vài tháng nay cũng giống như là chưa học được gì khiến hắn cảm thấy thực đau đầu. Mà nha đầu này không phải là lừa biếng giống Ngọc nhi càng không phải dạng quá không để ý đến mạng sống như Vô Tình. Vì lẽ gì mà Nàng không thể luyện Đoản Mệnh Thất Hồn.

- Khi con Luyện Đoản Mệnh Thất Hồn đã làm gì ? Hắn nheo con mắt nhìn học trò không chút tư chất kia mà đau đầu. Mộng Nguyệt Cúi đầu thật thấp lý nhí

- Con...con ngủ...ngủ... Nàng cảm thấy khi luyện Thất Hồn nếu ngủ đặc biệt mơ giấc mơ thấy Trầm sư huynh.

« Rắc » Tiếng bẻ gãy cây Mộc được trong tay. Lãnh Diêu Diêu Đỏ mặt tía tai rống giận quát to.

- Con biết ngủ trong khi luyện có hậu quả gì không ? Con muốn chết để ta cho con 1 chưởng chết luôn đi chứ đừng có làm phí thời gian cùng tâm sức của ta thế... Lãnh Diêu Diêu rung mình một cái, nếu nàng ngủ trong khi luyện hắn sẽ khiến bản thân nàng sát với ranh giới sống chết hơn cả sẽ giống khi nàng mang thai Nguyệt Phù nhưng lại không có được vật phù trợ. Chỉ nghĩ hắn cũng thấy ớn lạnh, nếu có chuyện gì với nha đầu này hắn là tiểu tử kia và nữ nhi hắn sẽ không thể để lão yên ổn.

Quả nhiên sau khi biết được lý do khiến Mộng Nguyệt luyện Đoản mệnh Thất Hồn không tiến bộ. Lãnh Diêu Diêu bắt nàng phải thề sẽ không tái phạm nữa thì võ công kia của nàng dù có chút chậm chạp nhưng cũng đi vào quy luật. Nhưng Lãnh Diêu Diêu cũng phát hiện ra nàng thường xuyên rời cốc lên lên xuống chân núi. Nha đầu này thực là không thể làm cho lão yên tâm được mà, lão đành lặng lẽ theo phía sau để biết nàng trốn xuống núi làm gì.

Mộng Nguyệt bước vào trà lâu tìm một vị trí thuận lợi an tĩnh ngồi đó kêu một bình trà rồi một mình thưởng thức. Lãnh Diêu Diêu khó hiểu nheo mắt , hắn cũng kêu một bình trà giống nàng nhưng hương vị trà ở đây cũng thực tầm thường nào giống với trà trong cốc. Nha đầu này hắn là không phải tới đây chỉ để thưởng trà đi, hắn liếc mắt cẩn thận quan sát. Một lúc sau trong trà lâu xuất hiện thêm một người là một nam tử mặc quân phục bước vào. Hắn ta dáng người nhỏ nhắn nước da hơi ngăm đen vừa vào trà lâu liền luyện thẳng không ngừng.

Lãnh Diêu Diêu nhú mảy, vẻ mặt này của Nguyệt Nha đầu kia là sao, sao lại say sưa chú ý tới tên kia đến vậy. Đứng nói với hân nha đầu này để ý tên lính quên ba hoa chích chòe kia nha.

Hiếu Mộng Nguyệt nhếch mép cười, nói luyên thuyên nửa ngày rồi cuộc tên kia cũng kể về Trầm tướng quân mà nàng trông chờ được nghe. Chẳng rõ vì sao nàng muốn nghe chuyện của hân, muốn biết tất cả về con người kia. Là vì khi mở mắt ra nàng thấy hân đầu tiên nên giống như gà con nhận định mẹ sao. Hay vì nàng thường mơ thấy hân, không...không rõ lắm ... Nhưng từ ngày thề với sư phụ cho đến nay nàng cũng chưa từng lại mơ thấy hân nữa. Trong tâm can nàng mãnh liệt cảm nhận rằng nàng để ý hân, vô cùng để ý hân dù không biết chút gì về hân, dù chỉ gặp hân trong giấc mộng ngày ấy dù rằng rất mơ hồ cảm thấy ấm áp, cảm thấy hạnh phúc nhưng nàng thích cái cảm giác kia, vô cùng thích.

15. Chương 15: Nửa Mạng Sống – Quá Khứ Đã Quên

Ngày nào Mộng Nguyệt cũng xuống núi đến tửu lâu ở chân núi cho dù là mưa hay nắng. Nhưng nàng không thể nhớ ra mục đích mình đến đó làm gì. Hít một hơi thật sâu định rời khỏi tửu lâu này thì hai kẻ đang ba hoa chích chòe kia nhắc đến một người khiến bước chân Mộng Nguyệt dừng lại.

- Huynh biết không Trầm Thiên là một vị tướng uy vũ, một mình ngài giết hàng ngàn quân địch. Nhớ ngày giao chiến với Bắc quốc ngài một thân nhậm đỡ trường bào vừa trở về từ vòng vây của địch dù thương nặng nhưng vẫn lập kế vây hãm quân địch ngay sau đó.

- Trầm Thiên...cái tên thật quen...Một hình bóng xẹt qua đầu một cách mơ hồ. Nàng gọi hân là Thiên hân gọi nàng là Nguyệt Nhi. Liệu đó có phải là kẻ mà nàng thường mơ thấy ?. Nhìn sắc trời sắp chuyển sang đông, sao thời gian dạo này trôi qua có vẻ thực nhanh. Chỉ vừa mùa hạ, nay đã đầu đông...Không đúng, có gì đó không đúng...nhưng không đúng ở đâu nhỉ...Mộng Nguyệt nhíu mi suy nghĩ, có vẻ như thời gian không đúng cho lắm. Nhưng vì sao không đúng thì nàng không chắc lắm. Nhìn bát được trên tay Mộng Nguyệt nhú mảy, là do được này sao ?

Mộng Nguyệt là một kẻ thông minh nên rất nhanh có được đáp án của nàng. Được mà sư phụ ngày nào cũng bắt nàng uống khiến nàng quên đi dù là thời gian hay là ký ức... thế nên mới khiến nàng có cảm giác không đúng. Dĩ nhiên để xác thực nghi ngờ của mình nàng liền chạy đến chất vấn sư phụ. Vì sao ông lại lấy đi ký ức của nàng và ký ức trước kia liệu có phải cũng do ông tước đoạt lấy nó. Chạy tới hỏi sư phụ thì thấy lão đang ngồi nhàn nhã thưởng trà cùng nghiên cứu được liệu.

- Con không uống được ta đưa. ? Nhìn Chén được trên tay Mộng Nguyệt Lãnh Diêu Diêu cảm thấy không ổn. Lão ngay tức khắc xa sầm sắc mặt lại quát to

- Ta đã dặn phải uống đủ không được bỏ lỡ dù là một lần , con muốn giữ mạng này vì sao không làm theo. Lão nhắm ngay khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ lên vì tức giận mà rống khiến cho khí thế kia của nàng cũng liền tan mất khi đối diện cùng cơn bạo phát của sư phụ

- Con...con... Nàng lắp bắp không nói nên lời khí thế gần lúc đầu của nàng cũng biến đâu mất hết cả rồi . Thế nhưng bỗng nhiên nàng trở nên kiên định, siết chặt tay trong ống tay áo dùng hết can đảm mà nói lên thắc mắc trong lòng

- Vì được vật này uống vào sẽ khiến con quên, vì sao con phải uống thứ được đó ?. Vì sao bắt con quên những thứ đã xảy đến với con..... ?Sư phụ nói sức khỏe con không tốt con có thể nghe theo người học võ cường thân. Thế nhưng chén được kia chính là cở Vong ưu vì sao con phải uống chúng. ? Có thứ gì đó sư phụ muốn con phải quên sao ?

Nàng thực sự không xác định được liệu có phải vì loại cở này mà nàng đã mất đi phần ký ức trước kia của mình hay chẳng . Phần ký ức đó có phải cùng người đó có liên quan ? Người có tên Trầm Thiên ấy, người mà chỉ mơ thấy hân thôi cũng khiến lòng nàng ấm áp đến lạ thường.

- Phải, nếu ta thừa nhận con thực sự có một quá khứ thậm chí còn vì quá khứ kia xem chút mất mạng. Nhưng vì muốn con khỏe mạnh Người thân của con phải cố nhịn không chạy tới nhìn con. Tiểu tử đó thà để bản thân bận rộn nơi chiến trường cũng không muốn quay về mà không thể chạy tới gặp con.

Cũng không phải ông không cho bọn họ gặp nhau, bằng với thông minh của Mộng Nguyệt trong năm năm kia có trên 10 lần nàng phát hiện ra sự thật cũng trên dưới 10 lần cùng Thiên nhi của lão phu thê tương phùng. Nhưng tình huống lần này có chút khác biệt nàng hiện ở cửa đầu tiên trong thất tử phải thật thận trọng. Chỉ cần một bước đi sai sẽ mất hết toàn bộ ván cờ.

- Người thân, Sư Phụ là nói Trầm Thiên sao ? ...Mộng Nguyệt loạng choạng lùi lại phía sau một chút.
- Con lại nhớ ra hử à ?. Trước giờ lão cũng chưa từng thấy qua ai uống cỏ vong ưu nhà lão mà có thể nhớ được chuyện lúc trước nhưng nha đầu này trong năm năm nàng đã không ít lần nhớ ra Thiên Nhi.
- Lại ? Con đã từng nhớ ra quá khứ của mình ? Nàng kinh ngạc không thôi tròn to mắt nhìn lão như muốn biết hết những gì lão đầu nàng.
- Còn người Thân mà sư phụ nói là quan hệ gì ? Bằng hữu, huynh muội, hay là phu thê ? Chỉ nhìn biến hóa trên khuôn mặt Lãnh Diêu Diêu cũng khiến nàng nhận ra câu trả lời
- Sao người có thể làm thế với con.... ? Sao lại bắt con quên một người quan trọng với con nhường ấy...Mộng Nguyệt Nước mắt tràn mi nàng không thể tin gần hỏi trong nghẹn ngào. Hèn gì mà nàng luôn hạnh phúc khi nghĩ đến hử, dù quên tất cả mọi thứ nhưng khuôn mặt đó thì luôn hằn sâu trong tâm trí nàng. Nàng có phải rất yêu thương hử. Thế nên dù uống qua cỏ vong ưu nhưng ký ức về hử với nàng dù mờ nhạt nhưng không hề mất hử.
- Con nghĩ ta vui lắm sao ? Cả chục lần chứng kiến đệ tử của mình đưa cỏ vong ưu cho thê tử hử uống trong đau đớn con nghĩ ta dễ chịu sao ? Trong suốt năm năm qua lão cứ mong nàng đừng nhớ lại nữa để tên kia không phải lại một lần nữa phải tự tay nấu cỏ vong ưu đem cho thê tử hử uống chỉ để quên đi hử trong đau đớn, trong thống khổ. Lão biết sở dĩ Thiên Nhi kiên quyết làm vậy là để dần vặt bản thân mình nhắc nhở bản thân hử rằng nàng vì hử mới lâm vào tình cảnh hôm nay. Nhưng đứa trẻ kia liệu có biết rằng se duyên cho hử và Mộng Nguyệt là sư phụ này cũng đau lòng không kém.

Qua giải thích của lão Mộng Nguyệt cuối cùng cũng thỏa hiệp sẽ ngoan ngoãn luyện Thất hồn Đoạt mệnh. Nhưng Mộng Nguyệt sẽ không uống cỏ vong ưu nữa, nàng không muốn quên hử.

Lãnh Diêu Diêu cảm thấy khá kỳ lạ, đã nửa tháng trôi qua nha đầu kia chưa một lần khóc nháo tìm ông bắt kể cho nàng nghe về quá khứ kia của nàng như những lần trước đây. Mà nàng chỉ chuyên tâm vào Đoản Mệnh, thậm chí số lần xuống núi nghe ngóng tin tức cũng rất ít. Mặc dù được người đời xưng tụng là thần cơ diệu toán có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác nhưng chỉ riêng với nha đầu này lão ngay từ ngày đầu đã không thể biết nàng nghĩ gì. Bởi Mộng Nguyệt mang Mệnh thiên sát nên hử không thể đoán được số mệnh nàng cũng như suy nghĩ của nàng bằng chiêm tinh thuật. Lần trước sở dĩ hử xuất hiện đúng lúc nàng ta nguy cấp chẳng qua vì tính ra đệ tử đang cần hử trợ giúp nên mới đến. Hiểu Mộng Nguyệt rất ngoan ngoãn luyện Đoản Mệnh Thất Hồn cũng rất nhanh thoát khỏi cửa tử đầu tiên. Lãnh Diêu Diêu thở phào nhẹ nhõm hử đã thành công bảo vệ tâm mạch cho nha đầu kia vậy chỉ còn lại 6 cửa tử nữa là hử có thể giao lại nàng cho đệ tử yêu của hử để lại chạy đi tiêu dao. Thế nhưng vui mừng chưa bao lâu thì quả nhiên tai họa ập đến.

Lãnh Diêu Diêu tối sầm sặc mặt, bờ vai run run vì tức giận, trong lòng bàn tay vò nát bức thư Mộng Nguyệt để lại cho hử thông báo việc nàng sẽ ra biên cương tìm Trầm Thiên. Dầu biết trời yên biển lặng là dự báo trước sẽ có con bão đáng sợ, thế nhưng lão lại chẳng hề cảnh giác hơn với nàng, lão biết giao phó thế nào với Thiên nhi đây.

16. Chương 16: Biên Cương - Hiếu Lầm

Trầm Thiên vò nát thư tín trong tay nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu không phải vì bận việc quân không thể rời khỏi nơi đây thì hử nhất định sẽ chạy ngay đến Điện Cốc lúc này. Dù đã dùng mọi cách nhưng hử vẫn không cách nào tìm thấy nàng. Hử không thể tìm thấy nàng vì mệnh nàng là Thiên sát đó cũng là lý do sau lần gặp đầu tiên ở ôn tuyền hử cũng không thể tra ra nàng là ai và ở đâu bằng chiêm tinh thuật.

Chỉ có thể thông qua kẻ ở cạnh nàng để biết được tình hình của nàng. Vì thế lúc đó hần mới căn dặn Triệu Cương thật kĩ phải theo sát nàng.

Nàng đã rời khỏi Điệp Cốc ba tháng rồi nhưng với sức khỏe của nàng hần chỉ sợ nàng sẽ không chịu được. Cắm sâu móng tay vào lòng bàn tay Trần Thiên cố áp chế giận dữ và lo lắng. Vì sao hần đã cho người nghe ngóng suốt đoạn đường từ Điệp cốc đến biên cương nhưng một chút tin tức về nàng cũng không có. Dù nàng có thể đi rất chậm nhưng mà cũng không thể đi đến ba tháng như thế. Liệu... Trái tim hần như thắt lại, tâm giao động hỗn loạn không thôi, hần không dám nghĩ nữa...nàng sẽ không sao ,sẽ không như thế mà rời khỏi hần sẽ không đâu.

- Tướng quân, theo ngài phân phó thuộc hạ truy tìm trên đường từ Điệp cốc đến biên quan có bảy người bệnh nặng, sáu người chết, trong đó có một người vừa vận độ tuổi và dám dấp tương đồng với phu nhân. Có điều xác nữ kia đã chết trên một tháng nay, trời lại nóng... Nói đến đây hần nhỏ giọng rồi không nói gì thêm nữa vì nhìn sắc mặt kia của trần Thiên thì không dám nói tiếp.

Thân mình Trần Thiên lão đảo, đầu óc quay cuồng, móng tay đã cắm sâu vào lòng bàn tay khiến máu tí tách rơi trên đất. Môi mím chặt lại cố gắng không gục xuống nơi này. Lần đầu tiên hần chán ghét địa vị tướng quân này, trước kia cho dù đứng giữa ranh rới sống chết hần cũng chưa từng hối hận qua. Nhưng giờ đây hần cảm thấy chán ghét địa vị tướng quân này, vì địa vị này hần không thể rời khỏi đi tìm nàng, chỉ có thể ngồi đó mà nhờ kẻ khác thăm dò. Thời khắc này hần cảm hận số mệnh, cảm hận bản thân nói gì mà bảo vệ biên cương bảo vệ cho cuộc sống của lê dân bá tánh thế nhưng không thể bảo vệ chính nương tử của bản thân mình.

- Thi thể đó...hiện giờ... ?

- Ngọc vương gia nói ngài ấy sẽ dùng được để khôi phục lại khuôn mặt nàng ...Nhưng ...nhưng xem ra rất khó như lúc đầu... Thi thể đó một lát sẽ được chuyển đến. Nhìn mặt tướng quân thật khủng bố khiến hần run sợ.

- Lui xuống đi...hần hần giọng...cố kìm nén lộ ra tâm tình trên khuôn mặt lúc này...

- Ngũ muội phu...ta nghe nói đệ tìm ra một thi hài nữ tử liền chạy vội đến đây... thi hài đó hiện ở đâu ? Quý Thanh Dã vừa đến liền nhào tới hỏi luôn lo lắng trong lòng. Ngũ muội nhà hần...không phải thực đoảng mệnh vậy chứ... hần dù y thuật cao nhưng không có cách cải tử hồi sinh... thế nhưng đối mặt với hần không có người trả lời chỉ thấy Trầm thiên đôi mắt thần thờ phun ra một búng máu tươi rồi lâm vào hôn mê.

Mộng Nguyệt mơ màng tỉnh giấc, nàng ven rèm xe ngựa hỏi lão phu xe.

- Đây là chỗ nào rồi ?

- Đã là biên giới giáp với Siêm quốc. Cô nương , nàng hôn mê hai ngày rồi, tìm quán trọ nghỉ ngơi và ăn uống thôi. Lão thực là sợ, sợ nàng sẽ chết trên xe hần. Nếu không phải nàng trước đó có nói về tình hình của nàng có lẽ sẽ dọa chết hần. Cứ cách một ngày nàng lại mê man một lần và mỗi lần như thế nàng giống như không có hơi thở. Tựa như sắp chết khiến hần dù biết cũng cảm thấy lo sợ. Nếu không phải tham bạc của nàng hần tuyệt nhiên sẽ không nhận mối làm ăn này. Có đời nhà ai đi một đoạn đường chỉ mất một tháng nếu đi bộ lại mất những ba tháng trời đi bằng xe ngựa.

Mộng Nguyệt gật đầu, nàng thực sự mệt mỏi vì đường dài. Vì đã vào thất tử nên sức khỏe nàng ngày một yếu hơn. Mỗi lần mê man nàng lại mơ thấy hần, dù rất muốn mình mơ thấy hần nhưng lúc này đây nàng biết rằng nếu nàng còn muốn tiếp tục sống phải thoát khỏi hôn mê.Nhe sư phụ kể thì nàng vì hần mới còn nửa cái mạng như hiện nay, Trong năm năm qua nàng cũng đã nhớ ra hần trên mười lần. Nhưng ngay sau đó hần lại phải tự tay sát cổ Vong ưu cho nàng uống để quên đi hần. Nhưng nàng không muốn nữa không muốn một lần nữa quên mất hần.

Vì nghe sư phụ nói chỉ cần luyện xong nhất hồn nàng sẽ có lại sức khỏe và trở về bên cạnh hần thế nên trong thời gian rời cốc nàng thật chăm chỉ không hề bỏ lỡ tu luyện. Theo như cách thức sư phụ chỉ dẫn luyện đến cửa tử thứ 2 nhưng ngay sau đó nàng liền cảm thấy sợ hãi. Khi vào nhị tử nàng cảm thấy mình sát với ranh giới giữa sống và chết hơn bao giờ hết. Dù rằng biết được thân thể yếu đuối mạng sống mong manh. Lần đầu tiên thực sự hoảng sợ khi một chân dường như chạm vào cửa tử kiến nàng phải ngừng lại tu luyện. Cái cảm giác thân thể kia không còn thuộc về mình nữa thực đáng sợ.

Đến ngày thứ hai ruốt cuộc Mộng Nguyệt cũng lấy lại chút khí sắc để tìm đến doanh trại của Trầm Thiên. Khi vừa xuất hiện các binh sĩ trợn to mắt sau đó thì nhào vào ôm lấy nhau mừng quýnh quýng khiến Mộng Nguyệt cảm thấy hết sức lạ lùng. Có một kẻ chạy vào báo cáo, một lúc sau Đoàn Vô Tình xuất hiện. Nàng sợ dĩ biết hấn bởi hấn cũng như nàng đang luyện thất hồn nhưng lại không chịu ở yên trong cốc mà cứ đòi đi đánh giặc. Vô Tình vừa nhìn thấy nàng thì hết sức vui mừng, hấn không thông báo mà lập tức dẫn nàng đến chỗ Trầm Thiên, hấn muốn tướng quân của hấn nhận được hạnh phúc bất ngờ này.

Bước đến phía bên ngoài lều trưởng Vô Tình ra hiệu cho Mộng Nguyệt tiến vào. Mộng Nguyệt không chút tiếng động tiến vào lều trưởng cứ tưởng rằng sẽ khiến hấn có một niềm vui bất ngờ nhưng đập vào mắt nàng là cảnh trầm Thiên đang vui mừng ôm một nữ nhân khác khiến nàng lệ rơi đầy mặt lão đảo bỏ chạy khỏi quân doanh.

17. Chương 17: Biên Cương - Hiểu Lâm (2)

Sau hai ngày cực khổ cuối cùng Quý Thanh đã cùng Mĩ Khiết Ngọc cũng giúp thi thể nữ nhân kia khôi phục lại được dung mạo. nhìn dung mạo nữ tử kia Trầm Thiên thở ra một hơi ôm chằm chằm lấy Khiết Ngọc vì vui sướng. Nếu nữ tử kia không phải nàng thì nàng ít nhất cho đến giờ vẫn bình an, dù chưa có tin tức thế nhưng hấn là nàng vẫn bình an.

- Không phải nàng...không phải nàng...Hấn cứ thế lầm bầm như một kẻ điên, điên lên vì vui mừng...vì ít ra nàng còn sống...

Mộng Nguyệt ở trước cửa lều trưởng không rõ ràng tình huống chỉ thấy hấn vui mừng ôm lấy một nữ nhân rồi còn nói gì đó khiến trái tim nàng như thắt chặt lại đau đớn. Nước mắt cứ thế tràn mi, lão đảo bỏ chạy trong lặng lẽ. Nàng dù không nhớ nàng đã yêu hấn nhiều bao nhiêu, dù không rõ tình cảm bọn họ sâu nặng nhường nào nhưng giờ phút này nàng chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này, không muốn biết nữa....

Vô Tình sau khi đưa Mộng Nguyệt đến doanh trưởng của tướng quân thì trở về lều bạt của mình, thế nhưng đi được nửa đường thì thấy Mộng Nguyệt rơi lệ bỏ chạy liền gọi với theo

- Phu nhân... thế nhưng nàng còn chạy nhanh hơn, hấn cảm thấy kỳ lạ quay lại chỗ tướng quân hỏi cho rõ.
- Nàng ở đây sao ? Trầm Thiên run lên vì vui sướng, hấn phóng ngay ra khỏi lều đuổi theo bóng dáng thê tử nhưng không còn kịp nữa, hấn lại một lần nữa mất đầu nàng. Nhưng chỉ cần biết nàng ở gần đây hấn sẽ có cách tìm ra thê tử.

Khi Trầm Thiên tìm được Mộng Nguyệt đã là ngày hôm sau, thế nhưng nàng mê man không tỉnh hơi thở mỏng manh tựa chừng như có như không yếu ớt đến mức không thể cảm giác là nàng còn thở. Vô tình nhìn tình trạng của Mộng Nguyệt trầm giọng

- Phu Nhân đang vào nhị tử. Có vẻ như nàng muốn buông bỏ bản thân từ bỏ sinh mạng mà bước chân hoàn toàn vào tử lộ. Vì cũng là kẻ luyện Thất tử nên hấn có thể khẳng định.

- Người nói sao ? Trầm Thiên hít một ngụm khí lạnh toàn thân khẽ run lên, nàng đang buông bỏ mạng sống của bản thân mình. Nàng muốn rời bỏ hấn sao, hấn không cho phép tuyệt nhiên không cho phép. Trầm thiên ôm lấy thân hình của kiều thê mà cảm thấy sợ hãi, sợ nàng sẽ rời khỏi hấn vĩnh viễn không mở mắt tỉnh dậy, hấn phải làm sao đây.

Dùng chân khí thay nàng bảo vệ tâm mạch đó là điều duy nhất hấn làm trong lúc này. Mộng Nguyệt qua được cửa tử thứ hai ruốt cuộc cũng mở mắt, nhìn người bên cạnh vẫn ngủ vui vẻ bắc gác tuôn rơi. Khuôn mặt mà nàng luôn ước ao một lần gặp gỡ nay lại gần nàng đến như vậy.

Nhưng sao chàng lại ở đây ? đã xảy ra chuyện gì. Chẳng phải chàng đã thay lòng, đã có một nữ nhân khác rồi sao, sao còn xuất hiện trước mặt nàng khiến nàng khổ sở. Đưa tay lên ôm lấy ngực đang quặn thắt lại khi nghĩ đến hấn có người khác.

Ngay khi thấy hân ôm nữ nhân khác trong đầu nàng không còn nghĩ được gì khác ngoài việc tự buông bỏ bản thân dồn mình đi vào nhị tử mong tìm được tử lộ để giải thoát khỏi nỗi đau này. Nhưng ngay khi đứng giữa sống và chết nàng cảm giác âm áp lạ thường như có ai đó níu giữ không cho nàng buông bỏ sinh mạng của bản thân. Nhìn khuôn mặt chàng khiến nàng không cảm nổi nước mắt lệ lại rơi. Nàng khẽ nghiêng người đưa tay lên lau lệ trên khóe mi thì mới phát hiện hân đang nắm chặt lấy tay nàng. Cử động của nàng làm hân tỉnh giấc nàng quay mặt vào trong không để hân thấy khuôn mặt vương lệ của mình lại nghe giọng hân đầy vẻ lo lắng cùng quan tâm

- Nàng tỉnh rồi, có khó chịu ở đâu không ? Dù rất vui mừng vì nàng vượt cuộc cũng tỉnh nhưng với sức khỏe hiện nay của nàng hân vẫn còn trăm mối lo.

- Ta không sao....Chàng...sao chàng lại ở đây ?

- Ô Thê tử ta muốn chết ta không nên ở đây sao ? Nàng vì sao có thể dễ dàng buông bỏ sinh mạng mình như thế ? Hân tỏ ra hết sức giận dữ vì hành động lần này của nàng. Chưa bao giờ hân tức giận đến thế. Chỉ nghĩ đến nàng có í định đi tìm cái chết cũng khiến áu toàn thân hân như muốn đông cứng lại.

- Ta...ta...Ta...sống chết của ta thì liên quan gì đến chàng...Chàng không phải đã có nữ nhân khác rồi sao ? quan tâm đến ta làm gì ? Nàng vì giận dữ của hân có chút hoảng sợ nói không nên lời thế nhưng ngay sau đó hình ảnh hân ôm nữ nhân khác lại hiện lên khiến nàng cảm thấy uất ức nước mắt bất giác lại trào ra.

- Ta không có...thật oan lắm ta không có nữ nhân nào khác ngoài nàng. Nàng mất tích ba tháng trời khiến ta hết sức lo lắng. Thuộc hạ đi tìm về chỉ tìm được một xác nữ tử đã chết được một tháng. Thanh Dã huynh và Khiết Ngọc giúp ta khôi phục dung nhan cho xác chết. Khi biết đó không phải nàng ta mừng quá ôm lấy muội ấy chỉ thế thôi... Nếu nàng không tin có thể hỏi muội ấy. Hân trước giờ ghét nhất là biện hộ những việc mình làm nhưng lại hết sức khắt khe khi biết nàng hiểu lầm. Cứ nghĩ nàng sẽ mỉm cười khi nghe hân giả thích thế nhưng nàng khóc còn lợi hại hơn trước kiến hân luôn cố gắng lên không biết phải làm thế nào.

- Ta ...ta ...xin lỗi...ta ...ta thật hồ đồ...ta sai rồi... Ta sẽ không tự mình tìm chết nữa, chàng đừng giận... nàng lại nức nở. Hân vòng tay ôm lấy nàng vào ngực hôn lên đôi mắt đã sưng lên vì rơi lệ kia. Hân không muốn nàng phải rơi lệ nữa. Nụ hôn đó khiến cho Mộng Nguyệt ngưng hân khóc, nàng tròn xoe đôi mắt ngơ ngác nhìn hân. Hân chợt nhớ ra nàng hiện không nhớ được chuyện lúc trước của bọn họ. Có phải hân đã dọa nàng đến mức hoảng sợ rồi không ?

Định buông lỏng vòng ôm cách xa nàng một chút thì thân hình nhỏ nhắn kia đột nhiên ôm chặt lấy hân vòng tay qua cổ hân đặt xuống một nụ hôn trên trán hân, môi nàng lại lướt qua đôi mắt, cái mũi và cuối cùng là cánh môi. Hân thoáng qua kinh ngạc nhưng ngay sau đó giành thế chủ động. Nửa năm kia hân nhớ nàng vô cùng nhớ nàng. Trong Phòng nồng đượm mùi vị ân ái của cặp phu thê nhớ nhung vì xa cách. Ngoài phòng cũng một cặp phu thê nhưng lại trái lại, bọn họ giống như đang vắng yêu đối phương. Sở dĩ giống như vắng yêu bởi một kẻ thì đang giận dữ còn kẻ kia thì mặt mày hơn hờ cười như đang nghe nàng nói lời yêu thương.

- Tên chết tiệt nhà chàng cứ về cho ta...

-Ồh Vương phi của ta ở đây làm sao ta về được đây ? Hân hi hi lấy lòng thê tử.

- Nhặt nhi, theo ta về thôi, muội muội nhà nàng có phu quân nàng ấy lo rồi...chúng ta cùng trở về...

- Ta không định theo chàng trở về. Ta nghe nói sư phụ Trầm Thiên có một loại dược là Cỏ Vong Ưu nên đến xin một ít. Nàng không thèm nhìn hân tức giận nói. Về mặt tươi cười kia vừa nghe nàng nhắc đến Cỏ Vong Ưu thì sa sầm sặc mặt. Cơn tức giận khiến khuôn mặt tuấn mỹ kia trở nên thực đáng sợ. Hân rút qua từng kẽ răng.

- Muôn quên ta...Kiếp sau cũng đừng nghĩ tới. Hân lắc mình chỉ một chút đã ở ngay trước mặt nàng rồi nhanh chóng tóm được nàng đem nàng trở về.

18. Chương 18: Kết Thúc

Điệp Cốc trong rừng đào trắng có tiểu oa nhi đang lôi kéo nhau giữa rừng đào một đứa chừng 11 tuổi, một đứa khác chừng sáu tuổi đang cố lôi kéo tỷ tỷ của mình

- Tỷ phải nhanh lên kéo phụ thân trở về làm sao chúng ta kịp đuổi người đi kia chứ. Trầm nhĩ Nhi thét lên với Nguyệt Phù đang chập chập í ách kia.

- Vội cái gì, ta đau chân. Mà ta trông thể này có đủ uy nhiếp người khác sao, vì có gì muội cứ nhất quyết phải kéo ta đến nơi này ? Nàng trợn to đôi mắt trách mắng Muội muội tinh quái kia.

- Tỷ tỷ nói gì thế, hai người vẫn hơn một mình muội chứ. Phải hù dọa đuổi đi bằng được hồ ly tinh trong cốc kia. Để lỡ như sau này nương chữa khỏi bệnh trở về cha lại vì quá mê ả mà ruồng bỏ nương thì làm thế nào...Nàng thực sợ cha mỗi khi từ chiến trường trở về thì liền chạy đến Điệp cốc này.

Nàng từ khi hiểu chuyện đã được nghe cha cùng các vị thúc thúc nói rằng nương nàng đi dưỡng bệnh ở xa, không thể gặp mặt. Nàng hỏi phụ thân nơi đó là đâu muốn đến nhìn nương nhưng ông không chịu nói, gắng hỏi thế nào người cũng chỉ cười không trả lời. Đạo gần đây nàng phát hiện phụ thân thường xuyên đến Điệp Cốc này mỗi lần đến đó thì phải vài ngày đến nửa tháng ở lại trong cốc. Nàng phải dò hỏi khắp nơi mới từ một người đến cầu y mà biết được trong cốc có một tuyệt sắc mỹ nhân. Thật đáng giận mà, nàng dù có hỏi trăm lần phụ thân mẫu thân ở dưỡng bệnh nơi đâu ông cũng không nói thậm chí còn chưa từng đến thăm mẫu thân lại cứ rảnh rả là chạy chạy đến Điệp Cốc kia. Tội ấu thân nàng dưỡng bệnh nơi xa không hay biết gì. Thế nên nàng nhân lúc phụ thân ở chiến trường xông vào cốc đuổi hồ ly tinh kia ra đi.

- Tỷ tỷ thực chậm chạp hay để muội công ... Phải nhanh nếu phụ thân về tới thì hỏng...

- Ta mệt...không đi nổi nữa nghỉ một lát đi. Nàng đây là muốn kéo dài, muốn phụ thân kịp thời trở về ngăn nha đầu kia vào trong cốc. Nếu Nhĩ Nhi thực sự vào đó nàng cũng không biết phải giải thích thế nào. Nàng không chắc nương có nhớ nàng không nữa bà thậm chí còn không biết Nhĩ nhi tồn tại. Nàng sợ con bé sẽ giống nàng bị tổn thương vì mẫu thân của mình không nhớ mình, không nhận ra sự tồn tại của mình. Hai năm trước nàng đã bị sốc khi lần đầu gặp mẫu thân. Nàng đã phải mất một thời gian dài để chấp nhận bệnh của mẫu thân. Nàng cũng lén phụ Thân bắt đầu tu luyện Thất hồn...

- Ôh hai tiểu cô nương, bị lạc sao ? Hỡi bọn nhỏ là một nữ tử có đôi mắt hữu thần xinh đẹp khiến người ta ngê thỏ khuôn mặt dịu dàng ấm áp như một cơn gió xuân. Hiểu Phù nhìn nữ tử kia khe khẽ dài nường vẫn vậy. Đã làm mẹ người ta nhưng sao vẫn cứ phát ra quyến rũ thế kia chẳng trách phụ thân luôn phải cấm cửa sư ông không cho nhận người đến cầu y. Nhìn thái độ kia của mẫu thân hẳn lại uống cổ vong ưu không nhớ nổi nàng nữa.

- Yêu nữ nạp mạng đi...Chỉ vừa nhìn Thấy Mộng Nguyệt Nhĩ nhi đã lao về phía nàng tung ra đó tấn công. Mộng Nguyệt rất nhất nhanh lùi lại tránh được một chiêu

- Bé con có phải nhận nhầm người không ? Sao lại muốn đánh ta ? Mộng Nguyệt ngạc nhiên với hành động kia của nha đầu này...Nàng cũng chưa từng ra cốc nên hẳn không trêu chọc cô bé này.

- Người mê hoặc phụ thân ta, không đánh người thì đánh ai chứ ? Nàng tức giận nghiêng răng cắn âm lên.

- Phụ Thân con là ai, tên gì ? Vừa né tránh chiêu thức của cô bé Mộng Nguyệt vừa nghiêng đầu suy nghĩ. Rồi ngay sau đó nàng nhìn qua phía Nguyệt Phù ánh mắt có vẻ quở trách :

- Ôh...Hiểu Nguyệt Phù, con nói xem việc này là thế nào ? Mộng Nguyệt hí đôi mắt nguy hiểm nhìn Nguyệt Phù.

- Nương, người đừng nổi giận, cũng không phải tại con, là phụ thân không cho con nói. Nàng rất thông minh nha, việc gì cũng đổ hết lên đầu phụ thân nương sẽ lập tức không giận nữa. Đúng như vậy chỉ vừa nghe nhắc đến Trầm Thiên Mộng Nguyệt trở nên nhu hòa hơn hẳn. Nàng dịu dàng nhìn Nhĩ Nhi mỉm cười bắt lấy đôi tay đang công kích về phía mình nàng ôm trọn con bé vào lòng.

- Nói cho ta biết con tên gì ? Nhĩ Nhi rụt rè nhìn Mộng Nguyệt rồi lại nhìn sang Nguyệt Phù. Rõ ràng tỷ tỷ gọi nàng ta là nương vậy thì nàng ta chính là nương của nàng. Người mà nàng vẫn ao ước được gặp mặt một lần.

- Trầm Nhã Nhi... ta nghe phụ thân nói tên của ta do mẫu thân đặt cho...Nói rồi lại len lén ngắm khuôn mặt xinh đẹp của mẫu thân. Vẻ rụt rè sợ nường trách tội vì lúc này còn hung hăng đánh người...

Mộng Nguyệt ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé kia rơi lệ. Thấy thế Nguyệt Phù cũng nhào đến ôn nường nức nở. Mộng Nguyệt cũng dịu dàng kéo nường vào lòng mình nghẹn ngào. Nhã Nhi ngơ ngác thấy nường và tỷ tỷ khóc cũng khóc theo. Ba người cứ thế ôm nhau khóc trong rừng đào.

- Xin lỗi hài tử của ta, nường xin lỗi vì đã quên các con trong thời gian lâu như vậy...Đang nghẹn ngào nức nở nường chợt giật mình vì có một cánh tay hữu lực lằng lằng ôm lấy họ từ phía sau. Nhưng rất nhanh nường nhận ra mùi vị quen thuộc của phu quân. Trầm Thiên cứ thế ôm lấy thê nhi của mình đến khi họ bình tĩnh lại. Mỗi giọt nước mắt của bọn họ lại như một nhát dao vô hình hung hăng cắm sâu vào tâm hần. Hần đưa tay lau đi lệ trên mặt nường, hần sợ dĩ để nường khóc là vì hần muốn những uất ức trong lòng nường nhẹ bớt.

- Phụ thân...Nhã nhi ánh mắt hoảng sợ lùi lại phía sau khi phát hiện ra Trầm Thiên. Nường sợ phụ thân sẽ trách mắng, nếu phụ thân biết nường tiến vào cốc còn tần công mẫu thân...

- Giờ mới biết sợ...Trầm Thiên cảm thấy buồn cười với hài tử này. Con bé cũng mang mệnh thiên sát nên hần không thể biết con bé nghĩ gì, muốn làm gì. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là tiểu hài tử của hần mà thôi. Hần vươn tay ôm lấy Nhã Nhi

- Mẫu thân bị bệnh, từ giờ con có thể đến thăm nhưng không được phiền nường nghỉ ngơi.

- Phụ thân... ? Nguyệt Phù tròn xoe mắt nhìn Trầm Thiên với vẻ ngạc nhiên. Hần biết con bé muốn hỏi gì bèn mỉm cười giải thích

- Từ mấy hôm trước nường con đã ngưng uống cỏ vong ưu nên hiện giờ nường sẽ không quên các con nữa. Nên việc đến thăm nường không còn là một cấm kỵ nữa.Cấm bọn trẻ đến thăm vì sợ sẽ tạo ra tổn thương cho cả nường và tiểu hài tử.

- Từ nay cả nhà chúng ta ba người cùng nhau cố gắng được không ? Trầm Thiên trầm giọng... Nường chỉ vừa vượt qua tam tử đoạn đường phía trước hần còn nhiều chông gai với gia đình họ. Hần tin mười năm qua dù chỉ đi được chưa đến nửa đoạn đường thế nhưng thời khắc nguy hiểm nhất là khi sinh hai nữ nhi kia họ còn vượt qua được thì chẳng có lý do gì đoạn đường phía trước họ không thể tiếp tục vượt qua. Dù có mất 10 năm, hai mươi năm, ba mươi năm hay cả quãng đời còn lại hần cũng muốn tìm về nửa mạng cho thê tử. Vì đời này kiếp này hần đã quyết sẽ không buông bỏ nường, dù đầu cùng trời cao hần cũng không sợ. Muốn giành thê tử từ tay của hần cả lão thiên hần cũng không nể mặt .

Ánh chiều tà chiếu xuống khu rừng đào lung linh huyền ảo tràn ngập âm áp cùng hạnh phúc của một gia đình nhỏ bốn người trông mới hạnh phúc làm sao.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-nham-kieu-hoa>